
LAYLA FAE
WED TO THE
ICE GIANT
ARRANGED
Monster Mates

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Buz Deviyle Evlenin

Düzenlenmiş Canavar Eşler

Layla Fae

Telif Hakkı © 2023 Layla

Fae Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

İçindekiler

Başlık Sayfa
Telif Hakkı
Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm
3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm
6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm
9 Bölüm 10
Lucy'nin
Sonsözü
Aldrig'in Sonsözü
Okumaya devam edin
Bu Serideki Kitaplar
Bu Yazara Ait Kitaplar

Önsöz

Kimse Vardiya'dan önceki dünyayı hatırlamıyor. Binlerce yıl önceydi, hepsi kayboldu, hepsi unutuldu. Bilim insanları ve tarihçiler, daha önce dünyanın daha iyi, daha parlak olduğunu ve gezegenimizin biz insanlara ait olduğunu söylüyorlar. Gururlu ülkeler ve hareketli şehirler vardı ve teknoloji en yüksek seviyedeydi.

Tüm bunları hayal bile edemeyiz. Elimizde ne bir kanıt, ne yazılı bir metin, ne de Alia Terra'nın Değişim'den önceki bir fotoğrafı var. Tek bildiğimiz Alia Terra'nın şimdiki yüzü. Gelişigüzel bölgelere ayrılmış topraklar, duvarlarla çevrili şehirler, sınırlarda yaşayan ve zar zor hayatta kalan yoksullar.

Canavarlar.

Genç bakirelerin DNA testi yaptırıp içlerinden biriyle eşleşebildiği tapınaklar. Bir canavarla görücü usulü evlenmek genellikle bir kadının kendini kurtarmasının ya da ailesine açlıktan ölmeme şansı vermesinin tek yoludur.

Burası Alia Terra. Burası canavarlara ait ve biz de onlara aitiz.

Bölüm 1

Aldrig

Bu kitap için içerik notu: ikincil bir karakter tarafından kadın kahramana saldırı girişimi. Her şey iyi bitiyor, ancak sahne tetikleyici olabilir. İçerik notunu buraya koyuyorum çünkü Kindle kitapları genellikle ilk bölümde açılır ve geri kaydırmasanız bile bilgi sahibi olmanızı ve korunmanızı istiyorum.

"On iki yüz, on dört yüz, on beş yüz," rahibe parayı saydı ve kredileri sunağın üzerindeki altın bir kaseye bıraktı. Her biri metalik bir çınlama yaptı ve ben bir hırıltıyı geri çekmeye zorlandım. Şu anki sabırsızlık durumumda, onun yavaş ve gösterişli hareketleri özellikle rahatsız ediciydi.

"İki bin," diye açıkladı sonunda, tamamen ritüelik bir selamla. Bir saygı işareti değildi. "Tam meblağ. Tapınak hızlı ödeme için size teşekkür ediyor. Söz verdiğimiz gibi ilgileneceğimizden emin olabilirsiniz."

Etrafıma bakmamak için kendimi zorlayarak dişlerimi sıktım. Parıldayan mavi mermer ve altın ateşlerden oluşan büyük salon, bastırılmış bir enerjiyle hareket ediyordu. İnsanlar iş yapıyor, her biri bizim durduğumuza benzer bir sunakta duruyor, herkes sessiz bir saygıyla davranıyordu.

Elbette burada olmayacaktı. Gelecekteki eşim, genetik eşleşmem olan insan kadın, arka odalardan birinde, gözlerden uzakta düğün törenine hazırlanıyordu.

Yine de bakmaya devam etme dürtüsü vardı içimde. İçimden bir ses onu daha önce görmemiş olsam bile hemen tanıyacağımı söylüyordu. Tapınak, ayarlanan eşleşmelerin fotoğraflarını göndermedi.

"Bana tam olarak ne vaat edildiğini hatırlatabilir misiniz?" İçgüdülerimi dizginleyerek sordum. Birkaç dakika beklemek şu anda bir fark yaratmayacaktı.

Ve bir anlaşmayı sonuna kadar götürmek önemliydi.

Rahibe eğildi, kusursuz bir şekilde kıvrılmış saçları çıplak omuzlarının üzerinden kayıyordu. Bir insana göre uzun boyluydu ve omurgası kaskatı kesilmişti, eğilirken bile boyun eğmiyor gibiydi. Bu tapınaktaki diğer tüm rahipler gibi o da altın bir kemerle bağlanmış sade beyaz bir toga giyiyordu.

Kıyafetleri mütevazı görünüyordu ama aslında yüksek kaliteliydi. Tapınaklar müstehcen derecede zengindi. Bu yüzden sorumu soruyorum.

"Ama tabii ki," dedi rahibe, ses tonu kibardı. "Tapınak, talebinizin işlem masrafları için meblağın yüzde yirmi beşini alıkoyacaktır. Kalan meblağ ise gelininizin törene katılması için belirlenen akrabasına ödeme olarak aktarılacak."

Soğuk yüzüne bakarak alay ettim. *Törene katılmak.* Bu, gelinimin akrabalarına karım olması için ödeme yapılacağı anlamına geliyordu. Yüzüncü kez, burada bulunma nedenlerini merak ettim.

İnsanların bize, kuzeyden gelen devlere, soğuk kanlı ve vahşi yaratıklara karşı sadece küçümseme ve korkuları vardı. Bizi kaba, barbar, canavar olarak tanımlayan broşürler ve kitaplar okumuştum. *Hayvanlar.* Hiçbir insan kadının bizden biriyle kendi başına bir birlikteliğe girmeyeceğinden emindim.

Ancak akrabalarının hayatlarını iyileştirme karşılığında bekaretlerini ve hayatlarını takas edecek

kadar çaresiz olanlar da vardı.

Nihayetinde onun sebeplerinin bir önemi yoktu. Bir kez benim olduğunda, kalmasını sağlamak için her şeyi yapardım.

"Güzel," dedim rahibeye, sesim ve tavrım artan öfkemle onunkinden daha soğuktu. "Parayı derhal almalarını sağla."

"Ritüel tamamlanır tamamlanmaz," dedi bir kez daha eğilerek. Alay eder gibiydi. "Başka sorunuz yoksa, size düğün odasına kadar rehberlik edeceğim. Siz ve partiniz için hazırlandı."

Omzumun üzerinden bana genişçe sırıtan Luca ve Sveg'e baktım. Arkalarında Ullag belirdi, yüzü kapalıydı.

Onu burada istemiyordum ama aynı babayı paylaşıyorduk ve Ullag benim dışımda en büyük güce sahip olan kişiydi. Onu davet etmemiş olsaydım, bir insan kadınla olan alışılmışın dışındaki birlikteliğimi ilk sorgulayan o olurdu. Ayini kendi gözleriyle görmek için burada olmalıydı. Kadın bana ait olacaktı ve doğuracağı tüm varisler de benim olacaktı.

Hiç şüphesiz.

"Yolu göster," dedim rahibeye, taşmakla tehdit eden yeni öfke dalgasını bastırarak.

Ullag eşleşmeye karar vermemin sebebiydi. Tapınağın hizmetlerini kullanan ilk buz deviydim ve eve döndüğümde bu konuda çok fazla dedikodu yapıldığından emindim.

Gelinimi saraya götürdüğümde işler daha da kötüye gidecekti. İnsanlar atalarımızın gelenek ve göreneklerini nasıl kirlettiğimi fısıldayacaktı. Bir insan kadının bana çocuk doğurup doğuramayacağını merak edeceklerdi.

Ve bu kadar çok dev dişi benimle yatmaktan ve bana varisler vermekten çok mutlu olacakken bir insan eş seçmemin nedenlerini kesinlikle merak edeceklerdir.

Rahibenin peşinden yüksek tavanlı ve altın damarlı mavi mermer sütunlu ana odadan çıkıp sahte meşalelerle aydınlatılmış geniş bir koridora girdik. Ateşleri, duman veya ısı yaymadan ateşin kaotik doğasını taklit eden uzman hologramlardı.

Gerçekleştirmek üzere olduğumuz ayin basitti, hala dünyamızda yaşadığımız eski zamanlardan kalma bir törendi. Buz devlerinin çoğu ömür boyu çiftleşmezdi. Her zaman daha az dişimiz vardı ve onlar da erkekleri seçerlerdi. Bir dişi, bir erkeğin çocuğunu doğurduktan sonra, onu babasına bırakır ve kendi zevkine uygun başka bir erkek arayarak yoluna devam ederdi.

Ama krallar eş alırdı. Bu, hükümdarın ayrıcalığıydı ve hanedan soyunu tartışmasız tutmanın bir yoluydu.

Ritüel o zamanlardan geliyordu. Basit bir tören, canlı bir ateşin üzerinde söylenen yeminler, ekmek ve tuz değişimi.

Ve halka açık bir tamamlama.

Dişlerimi sıktım, Ullag'ın arkamdaki varlığını içgüdüsel bir seviyede hissediyordum. Luca ve Sveg benimle aynı ritimde yürüyordu, adımları mükemmel bir şekilde eşitti, Ullag'ınki ise bir vuruş sonra atıyordu, uzun adımları senkronize değildi. Acaba bunu kasıtlı olarak mı yapıyordu?

Kardeşim olsun ya da olmasın, o benim arkadaşım değildi ve her zaman isteksizce beni takip ederdi.

Bir kez düello yapmıştık. Babamız öldüğünde ve cenaze törenleri yapıldığında, adet olduğu üzere onun mirası için ateşinin önünde dövüşmüştük. Sonuç başından beri belliydi. Ullag daha büyük, daha yaşlı ve daha tecrübeliydi.

Ve yine de ben kazandım. Çünkü daha hızlı, daha güçlü ve daha kararlıydım. Babamızın da onayını almıştım. Tacın bir düelloda kazanılması gerektiği için bir varis belirleyememişti. Ama ölüm döşeğinde yatarken bize söylemişti.

"Umarım Aldrig benden sonra kral olur."

Ve böylece kral oldum. İntikam almak için Ullag, eşim Rhiannon'u baştan çıkardı. Bir yıl sonra, ayini gerçekleştirip karım olması için başka bir eş aldığımda, onu da ayarttı.

O zamandan beri bir kadınla birlikte olmamıştım. Beş yıl olmuştu. Beş uzun, yalnız yıl, kardeşime karşı acı bir kızgınlıkla ve başka bir aşağılanma korkusuyla gölgelendi.

Bu sefer farklı olacaktı. Evlenmek üzere olduğum kadın tam eşim olacaktı. Tapınağa ve bilimlerine göre, bana güçlü ve sağlıklı çocuklar doğuracaktı. Onunla Ullag'ın ve iki silah arkadaşımın gözleri önünde evlenecektim ve o sonsuza dek benim olacaktı.

Kimse onu ayartamazdı.

Rahibe uzun, yaldızlı bir kapının önünde durdu ve bize döndü.

"Düğün odanız."

Kapıyı açtım ve içeri girdim.

Bölüm 2

Lucy

Gösterişli odanın ortasında durmuş, endişeleniyordum. Dudaklarım çatlamıştı ve gevşek bir deri parçasını çiğniyordum - eğer durmazsam kanamaya yol açacak kötü bir alışkanlık. İç çekerek çenemi sıktım ve karnıma derin bir nefes almaya zorladım.

Yakında. Onu yakında göreceğim.

Ama beklemek dayanılmazdı. Daha önce dikkatimi meşgul edecek şeyler vardı. İlk olarak, dağlardaki köyümüzden en yakın şehir olan Tenuga'ya gitmem gerekiyordu. Eski, huysuz tren ormanların ve makinelerle işlenen tarlaların arasından sürünerek geçiyordu ve zenginlerin kullandığı süslü hovercraftlardan çok daha yavaş olsa da yeterince kullanışlıydı.

Daha önce hiç trene binmemiştim. Ve bu rahat yolculuğu, bir canavarla eşleştirilmeden önce seyahat etmek zorunda kaldığım yolla karşılaştırmaktan kendimi alamadım.

Trenlere binemeyecek kadar fakirdik ve şehre gitmemiz gereken nadir durumlarda yürüyerek giderdik. Yolculuk üç gün sürüyordu.

Tıpkı tapınağa kan örneği vermeye gittiğim zamanki gibi. Biriyle eşleşme umuduyla tüm yolu yürümüştüm, tek erzağım bir şişe su ve atıştırmak için bir paket kuru ekmekti. Kardeşim biraz peynir de almam için ısrar etmişti ama köy hemşiresine göre Daisy hala yetersiz besleniyordu.

Daisy benim en küçük kardeşimdi. Dört yaşındaydı ama yine de iki yaşında gibi görünüyordu. Küçük, çökük yüzünde gözleri çok büyüktü.

Ayrılmadan önce bütün peyniri ona yedirdim.

Numunemi tapınağa verdikten sonra geri döndüğümde o kadar açtım ki artık açlık hissetmiyordum.

Neyse ki eşimi hemen buldular. Gideceğim yeri bildiren bir mektup ve ekinde bir tren bileti geldi. Tabii ki eşimin kim olduğu hakkında hiçbir bilgi yoktu. Tapınaklar, eşleşen gelinlerin korku içinde kaçmalarını önlemek için önceden asla haber vermezler.

Bilinmeyen bir canavar, insanın kaderini kesin olarak bilmesinden

daha iyiydi. Çünkü o öyle olacaktı. Bir canavar.

Yine de sevinçten ağlayabilirdim. Eşleşmenin ve tazminatı almanın hiçbir garantisi yoktu, bu yüzden bunu büyük bir şans olarak görüyordum. Bu sayede kardeşlerimin geçimi sağlanacaktı. Bir inek ve birkaç tavuk almak için paraları olacaktı ve sonunda yeterince yiyecekleri olacaktı.

Şu anda bile, mavi ve altın rengi odada kalbim endişeyle çarpıyor olsa da, göğsümde rahatlama ateşi yükselirken mutlu bir şekilde gülümsedim.

İyi olurlar. Daisy iyi olacaktı. Kuzenimiz Anna ve ondan önceki diğerleri gibi açlıktan ölmeyecekti.

Eşleşen gelin olmam kaderimizi değiştirmişti. Şehre bir kez daha zahmetli bir yolculuk yapmama gerek kalmamıştı, çünkü bu kez trene binebiliyordum. Yürüyerek üç gün süren yolculuk trende üç saat sürüyordu.

Tapınak bileti, yolculuk sırasında yiyeceği ve şimdi giydiğim kıyafetleri sağladı.

Trene biner binmez bir fincan et suyu ve yumuşak, taze ekmek aldım. Bir saat sonra biri gelip bardağımı doldurdu ve bana bir lokma tavuk eti verdi. İndiğimde, biraz daha büyük bir porsiyon yemek daha aldım.

Açlığın eşiğindeki birini nasıl besleyeceklerini çok iyi biliyorlardı. Ben, ailelerinin kurtuluşu karşılığında kendilerini sunan pek çok çaresiz, yarı ölü gelinden biriydim.

Tenuga'daki tapınaktan gelecekteki kocamın olacağı yere bir portaldan geçerek gittim. Orada beni tekrar beslediler. Daha sonra bir rahibe beni bir banyoya götürdü ve burada arka arkaya üç kez yıkandım.

Uzun saçlarım ve tırnaklarım kesilmiş, cildim daha önce hiç görmediğim bir makineyle nemli hale getirilmiş ve sert hatlarımı gözlerden saklayan yumuşak, bol bir elbise giydirilmişti.

Saçlarım örülmüş, yüzüm hafifçe boyanmıştı. Altın çerçeveli aynada kendimi gördüğümde nefesim kesildi. Gördüğüm kadın bir yabancıydı. Alışverişe çıkan şehirli kadınlar gibi yumuşak, hatta sofistike görünüyordu.

Hayatta kalmaya çalışan o sert görüntüsü kaybolmuştu. Ailesini doyurmak için her gün yiyecek kırıntıları için savaşmak zorunda kalan kız gözlerden saklanmıştı. Ama bu onun yok olduğu anlamına gelmiyordu.

Gözleri beni ele verdi. Karanlık ve aç görünüyorlardı, kararlılığın sert ışıltısıyla parlıyorlardı.

Ve korku.

Köy pazarında kolayca gezinebilirdim. Sıkı bir pazarlık yapabilir, isteksiz bir işvereni yetersiz ücretlerimi ödemeye zorlayabilir, hatta gerekirse sapanla avlanabilirdim. Ama nasıl gelin olunacağını bilmiyordum ve bu belli oluyordu.

Kendine gel.

Kapı gıcırdadı ve yumruklarımı sıkarak olduğum yerde kamçılandım. Bu o olmalıydı. Sonunda onu görecektim. Ailemin hayatının bedeli. Kendisi bulamadığı için bir tapınak aracılığıyla ayarlanmış insan bir eşe ihtiyaç duyan canavar.

Çünkü büyük olasılıkla hasarlı, zalim ya da inanılmayacak kadar çirkindi.

Benim geleceğim.

İki fincan ve tabakla dolu bir tepsiyi taşıyan hizmetli kız içeri girdiğinde nefesimi verdim. "Birazdan burada olurlar," dedi neşeli bir gülümsemeyle ve tepsiyi masanın üzerine koydu.

Odanın ortasındaki büyük metal kasenin içinde bir ateş yaktı. Bir anda tutuştu, kırmızı alevler kuru odun ve yapay yanan bileşenlerin üzerinden sıçradı ve odayı tanımlayamadığım bir koku doldurdu. Zengin ve odunsu bir kokuydu, biraz reçineye benziyordu ama yine de tam olarak tanımlayamadığım kadar farklıydı.

İçime çektim ve güzel kokulu nefesi ciğerlerimde tuttum, omuzlarım gevşedi. Hizmetçi kız gitti ve ben de nefesimi bırakıp bir tane daha aldım.

Demek buraya kadarmış. Şimdi ne olursa olsun, en azından bekleyiş neredeyse sona ermişti. Onu görecektim. Bilecektim.

Ve başından beri bildiğim gibi, o her kimse, *her neyse*, geri dönmeyeceğimi biliyordum. Hâlâ hayır diyebilirdim elbette. Ama yapmayacaktım. Kardeşlerimi kurtarabilmemin tek yolu buydu ve anne babamız öldüğüne göre ailenin en büyüğü ben olduğum için bu benim görevimdi.

Ne yapmam gerekiyorsa yapardım.

Bu düşünce bana görkemli düğün odasında kaçınmış olduğum tek mobilya parçasıyla yüzleşme cesareti verdi. Şimdi ona döndüm, yaldızlı çerçeveyi, geniş şiltenin üzerine serilmiş kürkleri ve

saten çarşafları, lüks yastıkları inceledim.

Elbette bazı ırklarda evliliğin hemen tamamlanması gerektiğini biliyordum. Saflığıma verin,

Eşleşmemin farklı bir geleneğe sahip olmasını ummuştum ama tabii ki şans artık benim yanımda değildi. En azından elfler ve bazı uzaylılar gibi daha küçük ırklardan birine ait olmasını umabilirdim,

Ama sinizmim bu umudu küle çevirdi. Olası en kötü sonuca hazırlanmayı uzun zaman önce öğrenmiştim; çünkü bu en azından hayatta kalmanıza yardımcı oluyordu.

Şansım yaver giderse, hepsinin en büyüğü olacaktı.

Sadece ilk kez bir yabancıyla birlikte olmayacaktım, aynı zamanda o kadar büyük olacaktı ki beni ikiye bölebilirdi.

Küçük, fokurdayan bir kahkaha attım ve bu kahkaha büyüdükçe büyüdü, karnımı kelebeklerle doldurdu, başımı döndürdü. Kendimi durdurmaya çalıştım ama sadece daha da çok güldüm, histeri beni tamamen ele geçirdi.

Hiç iyi değil. Ayini yapmak zorundaydım. Ancak o zaman ailem parayı alabilirdi. Kendimi tutmam gerekiyordu.

Kapı tekrar açıldı, metalik ses kahkahalarımı kesti. Yine aynı hizmetçi kız. Beni hafifçe selamlayıp bir kez daha gülümsedi ve yatağın yanındaki masanın üzerine kristal bir sürahi koydu.

"İşlenmemiş yağ," dedi yine neşeli bir gülümsemeyle. "Penetrasyondan önce uygulayın. Her şeyin sorunsuz ilerlemesini sağlayacaktır. İyi şanslar!"

Bu sefer duramama korkusuyla gülmeye cesaret edemedim. Sürahiye baktım, endişem karnımı ve göğsümü köpürtüyordu. Penetrasyondan önce uygulamak... Bildiğim kadarıyla bu standart bir uygulama değildi. Yağı sadece önemli bir boyut farkı olduğunda getiriyorlardı. Bu da şu anlama geliyordu.

Aman Tanrım.

Sürahiye doğru yürüdüm ve onu alıp kokladım. Kayısı ve tarçın gibi hoş bir kokusu vardı ve kapı aralığına endişeli bir bakış attım. Şimdi mi sürmeliydim? Yoksa beklemeli miydim? Zamanım olacak mıydı? Müstakbel kocam beni bekleyecek miydi? Yoksa sadece...

Kapı tekrar açıldı ve nefes nefese kaldım, sürahiyi aceleyle bir kenara bırakıp ellerimi arkama sakladım.

Döndüm, ağzım yarı açık, onu selamlamaya ya da özür dilemeye ya da...

Hayatımda gördüğüm en tuhaf yaratık başını eğerek kapıdan içeri girdi. *Yüce Tanrım.* Kapı aralığı onun için çok alçaktı. Yine de omuzlarımda başka biri otururken bana sığabilecek kadar yüksekti.

Ve geçmek için eğilmek zorunda kaldı.

Ağzım kurudu ve bir adım geri çekildim, kalçam komodinin köşesine sıkıştı. Dilimde hazır olan tüm kelimeler dağıldı ve beni içten içe kavrayan, nefesimi sığlaştıran, ellerimi nemli yapan bir dehşet felcine gömüldü.

Sanki yoğun bir suyun içinden geçiyormuş gibi, başının tepesi tavana değecek şekilde yavaşça doğrulurken onu izledim.

Merhametli tanrılar.

Sadece uzun boylu değildi. Alia Terra'da çeşitli türden ve çeşitten ırklar olduğu ve bazılarını görmeye alışkın olduğum için bunu tek başına kabul edebilirdim.

Ama damadım, tüylerimi diken diken eden bir şekilde iriydi. Omuzları genişti, bacakları ağaç gövdeleri kadar kalın ve sağlamdı. Kasları gövdesinden ve kollarından aşağıya doğru dalgalanıyordu ve karnı doğal olmayan bir şekilde yontulmuş görünüyordu.

Gözlerimi dikip bakmaya devam ettim, içgüdülerim tehlikeyi değerlendirmek için ayrıntıdan ayrıntıya atlarken onu içime çekerken nezaket ve görgü kurallarını unuttum.

Sert görünüyordu. İnsanlık dışı sertlikte, keskin kenarları vardı, sanki vücudu yarı et, yarı taş gibiydi. Bu

Derisinin mavimsi gri rengi bu etkiyi daha da güçlü kılıyordu. Bu adam yarı taştı ve onunla ilgili her şey güçlü, boyun eğmez ve bir şekilde... soğuktu.

Yüzüne bakmaya hazır değildim, bu yüzden daha aşağıya baktım. Göğsü çıplak olmasına rağmen deri pantolon giymişti. Pantolon kalçalarına oturuyordu ve geniş odanın diğer tarafından bile bacaklarının arasındaki çıkıntıyı net bir şekilde görebiliyordum.

Bu yüzden bana yağı verdiler. İşe yarayacağından şüpheliydim.

Bacakları da en az geri kalanı kadar güçlüydü ve birden, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi devasa bir kayayı kaldırıp uzaklara, çok uzaklara fırlattığını hayal ettim.

Bir ölüm makinesi.

"Hazır olduğunda Lucy," diye soğuk bir kadın sesi geldi. Başımı başka yöne çevirdim ve müstakbel kocamın yanında duran, henüz görmediğim rahibeyi fark ettim.

Boyu benden uzundu ama yine de başının tepesi adamın belini ancak geçiyordu.

Tanrılar ve kaderler.

Ve bu... bu... dev... benim kocam mı olacaktı? Sonsuza kadar mı?

Küçük bir kıkırdama boğazımda bir balon gibi patladı ve öksürmeme neden oldu. Sonsuza kadar değil. Bu ritüel boyunca yaşayamazdım, çünkü beni sikine kazığa oturtursa ölürdüm.

Şişkinliğine eleştirel bir bakış daha attım ve onu kategorize etmeme ve gördüklerimi düşünceye dökmeme yardımcı olan bir kelime daha geldi.

Erkeksiydi. O kadar erkekti ki varlığından titredim. Karnımda bir şeyler çırpındı, mide bulantısı ısrarcı, sıcak bir nabza dönüştü ve içimi çektim, adımlarımı bir o yana bir bu yana attım.

Belki en azından mutlu ölürdüm.

Hadi, Lu. Yapabilirsin. Daisy için.

Derin bir nefes aldım ve yüksek tavanın altında beliren yüzünü görebilmek için boynumu bükerek yukarıya baktım.

Şaşkın bir solukla nefesim kesildi ve tamamen şaşırmış bir halde gözümü kırpmadan bakakaldım.

Vahşi görünmesini bekliyordum. Keskin, çürümüş dişler, dağınık saçlar, barbarca dövüşmekten yırtılmış kulaklar ve ruhu olmayan acımasız gözler hayal etmiştim.

Ama bunların hiçbiri yoktu.

Yüzündeki deri griden çok maviydi ve her ne kadar aynı soğuk, taş gibi görünüme sahip olsa da ifadesi yumuşaktı. Yüzünde derin çizgiler vardı, elmacık kemiklerinin altında daha koyu gölgeler birikiyordu ve ağzı kapalıydı, dolgun dudakları düşünceli bir ifade oluşturuyordu.

Güçlü bir burnu vardı, geniş ve düzdü ve bu bir şekilde yüzünü asil gösteriyordu. Yüz hatları orantılıydı ve gözleri...

"Oh," dedim, nihayet konuşma yeteneğimi yeniden kazanmıştım. "Merhaba."

Gözleri elektrik mavisi gibi parlıyordu, o kadar parlaktı ki büyülü görünüyorlardı. Ve onlara baktığım anda anladım.

O bir canavar değildi. O bir insandı.

Cevap vermedi. Gözleri, yüzümü kızartan bir yoğunlukla yüzüme sabitlenmişti. Kendimi tamamen savunmasız hissederek başka tarafa baktım. Sanki giysilerimin, derimin katmanlarının arasından kalbimi ve zihnimi görebiliyormuş gibi beni izliyordu.

Ve her zamanki kir, paçavra ve gizli silahlardan oluşan zırhım olmadan kendimi çok savunmasız hissettim.

Bir hareket gözüme çarptı. Üç mavimsi dev daha içeri girdi ve nefesim boğazımda düğümlendi. Sonuncusu içlerinde en iri olanıydı ve bana yavaşça bakarken yüzünde soğuk bir tehdit ifadesi vardı.

Tekrar ayağımı sürüyerek adımladım, elbisemin yumuşak kumaşını sıkıca kavradım.

nemli eller.

Kimdi onlar? Ve hangisi benim damadımdı?

Bakışlarımı tekrar ilk deve çevirdim ve o olması için kadere yalvardım. Çünkü eğer bir seçim yapacak olsaydım, büyük şişkinliğine aldırmadan seçeceğim kişi oydu. Onunla ilgili bir şey bana kendimi güvende hissettirmiyordu.

Hiç de yabancı biri gibi görünmüyordu.

"Mükemmel," dedi rahibe, sesi dingindi. "Artık hepimiz burada olduğumuza göre, devam edelim. Lucy, sunağa gel."

Odanın ortasında duran, içinde güzel kokulu ateş bulunan metal kaseyi işaret etti. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırdım ve gittim. Adımlarım yavaş ama emindi ve kendimi garip bir şekilde bedenimden kopmuş hissediyordum. Sanki bacaklarım benim kontrolüm dışında kendi başlarına yürüyormuş gibi.

Sunağın yanında durdum, ellerimin titremesini gizlemek için hâlâ elbisemi tutuyordum. "Aldrig," dedi rahibe.

Bunun ne anlama geldiğini merak ederek başımı yana eğdim, o sırada dev, ilk gelen, mavi gözleri parlayan, ilerledi ve karşımda durdu.

Adını tahmin ettim.

Demek oydu. Ve adı Aldrig'di. Nefesimin altında fısıldadım, adını denedim, neredeyse tadına baktım. Dilimde iyi hissettirdi. Telaffuzu kolay. Pürüzsüz.

Sonra başımı kaldırdım ve yeni bir endişe dalgası sırtımdan aşağı süzüldü. Yakınımızda durduğumuzda, aramızda sadece ateş sunağı varken, daha da iri görünüyordu. Sanki üzerimde yükselen küçük bir dağ gibiydi.

Ve bana bakmıyordu. Gözleri arkadaşlarına sabitlenmişti, yüzünde vahşi bir ifade vardı, beyaz dişlerini göstermiş, üst dudağını geriye çekmişti.

İrkildim, gelenin o olduğuna dair içimdeki rahatlama bir anda yok oldu. Ama gözleri tekrar bana döndüğünde yüzü yumuşadı ve ağzını kapattı.

"Merhaba, Lucy."

Titredim. Sesi derindi, o kadar derindi ki aklıma gizli mağaraları ya da dağ yamaçlarından aşağı düşen çığların gücünü getirdi.

Göğsümde ve karnımda yankılandı ve bir iniltiyi ısırdım. O kadar gergindim ki, her his anında ve heyecan verici geliyordu. Bundan sonra ne olursa olsun, her şeyi şiddetle hissedecektim.

"Ateşin üzerinde el ele tutuşun," dedi rahibe, sağımda dururken, diğer üç dev solumdaki boşluğa geçip bizden biraz uzakta durdular.

Seyirciler.

Bir sızlanmayı daha bastırdım ve tüm töreni görmek için burada olup olmadıklarını merak etmeme izin vermedim. Ne olursa olsun, bunu atlatacaktım.

Daisy için.

Evet. Kardeşlerim için her şeyi yaparım. Bu yüzden buradaydım. Artık aç kalmasınlar diye.

Yine de, devin buz gibi eli titreyen elimi sardığında, kendimi tutamadım ama ürperdim.

Çok soğuktu. Çok sertti.

Çok uzaylı.

Bölüm 3

Aldrig

Eli benim elimde o kadar küçük ve kırılgandı ki, onu büyük bir dikkatle tuttum. Sanki dikkatsiz bir hareket, düşüncesiz bir eylemle önümde titreyen narin kadını ezecekmişim gibi hissediyordum.

Onu ilk gördüğümde huşu ve dehşetin bir karışımını hissettim. Değerli ve mükemmel görünüyordu, teni allıkla ısınmıştı, gözleri büyük ve uyanıktı, duygularla dolup taşıyordu. Ve yine de...

Çok küçüktü. Onun içine nasıl sığabilirdim ki? Çocuklarımı nasıl taşıyabilecekti?

Tapınaklar genetik eşleşmeleri üzerine yemin ediyorlardı. Veritabanlarına göre, bu kadın küçük bedenine ve dar kalçalarına rağmen bana tam olarak uyacaktı.

Endişelerimi bastırdım ve bilime güvendim. O benim gelinimdi ve itiraf etmeliyim ki böylesine tatlı, kibar görünümlü bir dişiyle eşleştiğim için gurur duyuyordum. Irkımın güçlü, hantal dişilerine hiç benzemiyordu. Bir dişi devin onu koruyacak bir erkeğe ihtiyacı yoktu. İstediği yere gider, arkasında kırık kalpler ve istenmeyen çocuklar bırakırdı.

Bu kadının bana ihtiyacı olacaktı. Yanımda kalacak ve bana güvenecekti ve çocuklarımız annesiz kalmayacaktı.

Nadir bir mücevher gibiydi. Değerli bir varlık.

Evet, gururlu ve hevesliydim. Kardeşlerimin görmesi için ona sahip olacaktım ve bundan zevk aldığından hiç şüphe duymayacağından emin olacaktım.

Ve eğer tapınak bilimi yanlışsa... bunu yakında öğrenecektik.

Yine de ne kadar korktuğunu, bana karşı ne kadar küçük olduğunu gördüğümde, içimde bir şüphe tohumu daha yeşerdi. Gerçekten de göründüğü kadar ürkek miydi? Kasıtlı hareketlerden, yumuşak sözlerden ve tüm içgüdülerimi kontrol altında tutmaktan ibaret bir hayata mahkûm mu olacaktım?

Tek istediğim onu kurban yatağına yatırıp ziyafet çekmek ve sonra da herkesin görmesi için ona sahip olmaktı. Nazik ve sabırlı olmak istemiyordum. Onu tohumlarımla doldurup taşırmak, rahmine varislerimi yerleştirmek istiyordum.

Ama kafası belime bile ulaşmayan kadına baktığımda, şüphe derinleşti ve tedirginliğe dönüştü. Genetik uyum iyi hoştu da, kişiliklerimiz ne olacaktı? Ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum, o da benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu.

Bir konuşma bile yapabilecek miydik? Onun için olmayı planladığım gibi benim dengim, rahatım ve destekleyici bir eş olabilecek miydi?

Yoksa bir damızlık kısrak gibi sadece görevlerini yapıp başka bir şey yapmayacak mıydı? Geri adım atmak üzereydim, şüphelerim beni tereddütte bırakıyordu.

Ama tam o anda başını kaldırdı, gözleri kararlılıkla parlıyordu. Ağzı bir çizgi halindeydi ve görünüşünün aldatıcı olduğunu fark ettim. Narin vücudu, bana şiddetli bir cesaretle bakan, güçlü ve cesur bir yaratığı saklıyordu.

Gülümsedim, endişelerimin bir kısmı hafiflemişti. Bir süre sonra o da gülümsedi, gözleri

yüzümden hiç ayrılmadı.

Eğer biraz ateşi varsa, bu işi başarabilirdik. Bundan emindim.

"Başlayalım," dedi rahibe ve ben de başparmağımla Lucy'nin bileğinin iç kısmını okşadım.

Gözleri büyüdü ve titredi ama bu korkudan kaynaklanıyor gibi görünmüyordu. Biraz daha baskı uygulayarak tekrar okşadım. Teni nefis bir şekilde sıcaktı ve onu öpmenin ve okşamanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordum. İçinde olmak...

Buz devleri soğuktu, girip çıkıyorlardı. Onun sıcak bedenine dalmak... Bu düşünceyle sertleştim, belimde karanlık bir arzu kıpırdandı.

Rahibe gelinime dönerek, "Benden sonra tekrar et Lucy," dedi.

Başını salladı. Yeminini söylerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı, rahibenin ardından her birkaç kelimeyi tekrarladı, sesi güçlü ve kararlıydı.

"Ben, Lucy Mano, gelinin olarak karşında duruyorum. Seni bedenime ve ruhuma, hayatıma ve geleceğime kabul ediyor ve senin bana ait olacağın gibi sonsuza dek sana ait olacağıma yemin ediyorum. Sana itaatimi, sadakatimi ve kalbimi veriyorum."

Bu sözleri söylerken gözlerimin içine baktı ve içgüdülerim harekete geçerek güçlendi, ta ki tüm vücudum onu şimdi sahiplenme, koruma ve sonsuza dek mutlu olması için ona her şeyi verme ihtiyacıyla titreyene kadar.

Lucy'nin sesi yemininin son satırına kadar çatlamadı.

"Kendimi sana teslim ediyorum, Aldrig, buz devlerinin kralı."

Rahibeden sonra benim unvanımı tekrarlarken şaşkın ve biraz da korkmuş görünüyordu. Yine de gözleri yüzümden hiç ayrılmadı, endişesi kısa sürede huşu içinde eridi.

Yeminimi ezbere biliyordum ve rahibe benden tekrar etmemi istemeden önce yeminimin tamamını söyledim. "Ben, buz devlerinin kralı Aldrig, damadın olarak karşında duruyorum. Sana bedenimi ve Ruhumu, hayatımı ve geleceğimi sana emanet ediyor, senin bana ait olduğun gibi sonsuza dek sana ait olacağıma yemin ediyorum. Sana korumamı, evimi ve kalbimi veriyorum. Seni eşim olarak kabul ediyorum, Lucy Mano."

Rahibe başını salladı ve üzerinde ekmek ve tuz bulunan bir tepsinin bırakıldığı masaya döndü. İki metal tabak, her birinde bir lokma kara ekmek ve topraklarımızda çıkarılan koyu, mavimsi tuzla dolu iki fincan. "Şimdi karı kocanın görevlerinin sembolü olarak birbirinize ekmek ve tuz yedireceksiniz. gerçekleştirmeye yemin ediyorsunuz."

Bir parça ekmek aldım ve tuzun içine bastırdım. Mavi kristallerin ateşin ışığında nasıl parıldadığını hayranlıkla izlemek için bir an durdum.

Rahibe, "Kadın kocasının sofrasında yemek yer ve onun tohumunu karşılamak için bedenini açar," dedi.

Lucy kızardı, yanaklarına nefis bir kırmızı leke yayıldı. Ekmeği dudaklarına götürdüğümde, allığının sıcaklığını parmak uçlarımda hissedebiliyordum.

Ağzını açtı ve ben de ekmeği içine koyarak parmağımı dudaklarına değdirdim. Tısladım, teninin ıslak sıcaklığı içime bir heyecan gönderirken Lucy'nin mavi gözleri yukarı döndü ve bana çözemediğim bir bakış attı.

Ağzını kapattı, hızla çiğnedi ve yutkundu, boğazının hareketi belirgindi. "Sıra sende," dedim gözümü kırpmadan onu izleyerek.

Tüm içgüdülerim ve duyularım artık ona odaklanmıştı ve gelinim görüş alanımı doldururken odanın geri kalanı bulanıklaştı ve gölgeler içinde kayboldu. Onun hızlı ve gergin nefes alışları, kalbinin güm güm atışı ve elbisesinin sunağa sürtünme sesinden başka bir şey duymuyordum.

İçime çektim, odada birbirine karışan birçok koku arasından onun kokusunu seçmeye çalıştım.

Duman, rahibe ve kardeşlerim vardı. Ve tatlı bir şey, yataktan gelen hafif bir nota. Ve sonra...

O. İnsan kokuyordu ama temiz ve taze. Kokusunun keskin bir kenarı vardı, hafif asidikti ve altında sıcak bir nota vardı. Tadına bakarsam yakacakmış gibi hissettiren baharatlı bir şey.

Titreyen parmaklarıyla ekmek parçasını aldı ve tıpkı benim yaptığım gibi tuz kabına bastırdı. Elini kaldırdı ve ben de başımı eğdim, dik durursam ağzıma ulaşamayacağını biliyordum.

Ateşin üzerine eğildim ve parmaklarını dudaklarımın arasına aldım. Nefes nefese kaldı ve dilimi sıcak teninin üzerinde gezdirerek onun tadının tuz ve ekmeğin tadıyla karışmasına izin verdim, üçü de geleceğimin tadında birleşti.

"Koca, karısının kendisine vereceği çocukları alır ve ailesinin geçimini sağlar."

Lucy'nin parmaklarının üzerinde dilimi gezdirdikten ve sıcaklıklarının tadını çıkardıktan sonra onları bıraktım. Sonra bana yedirdiği ekmeği yutarak doğruldum.

"Törenin resmi kısmı sona erdi," dedi rahibe, tüm işiyle. "Tebrikler. Akşama kadar bu odayı kullanabilirsiniz. Size uzun ve mutlu bir evlilik diliyorum."

Her birimize kibarca gülümsedi ve arkasını döndü. Lucy'nin ağzı açık kaldı, gözleri büyüdü ve rahibenin ardından birkaç adım attı ama rahibe çoktan odadan çıkmış, kapı kapanmıştı. Lucy durdu, zor nefes alıyordu ve başını öne eğdi.

Sveg ve Luca kıkırdadılar ve sırtımı sıvazlamak için yanıma geldiler. Ullag da onların ardından ayaklarını sürüyerek geldi ve başını sallayarak elimi sıktı. Ancak bu nazik jeste rağmen gözlerindeki meydan okumayı görebiliyordum.

Onu benden almaya çalışacaktı, biliyordum. Ve onu
elimde tutmak için her şeyi yapardım. Şu andan
itibaren.

"Teşekkür ederim," dedim devlere. "Şimdi uzak durun ve tanıklık
edin." "Onu iyi alıştırmışsın," dedi Luca geniş bir sırıtışla.

"Oh, yapacağım," dedim, doğrudan Ullag'a bakarak. "Onun tamamen benim olduğundan emin
olacağım."

Başka bir şey söylemeden yüzü kıpkırmızı olan Lucy'ye döndüm. Sadece iki adım atarak yanına gittim ve parmaklarımı hafifçe yanağında gezdirdim. Birlikte nefes nefese kaldık; o şaşkınlıktan, ben de yanaklarının altında titreşen allığın sıcaklığından.

Tanrım.

Bekleyemezdim. Yine
de beklemem gerektiğini
biliyordum.

"Bekle," dedi sesi tizleşerek. "Bana verdiler. Um. Yağ verdiler. Penetrasyondan önce sürmem için. Bu yüzden eğer arkanızı dönerseniz, hemen..."

"Lucy," diyerek onun telaşlı konuşmasını böldüm ve sıkışık ellerini kendi ellerime aldım.

"Zamanımız var.
Lütfen, benden korkmayın."

Gözleri kapının yanındaki duvarın altında, yataktan uzakta ama yatağı iyi gören bir yerde duran kardeşlerime kaydı.

"Kalacaklar," dedim, sesimi yatıştırıcı hale getirmeye çalışarak, ancak onun irkilmesine bakılırsa başarısız oldum. "Adettendir. Kardeşlerim şahitlik edecek, böylece kimse senin benim karım olduğuna itiraz edemeyecek."

Bana baktı, gözleri kocaman açılmıştı, burun delikleri hızlı ve korkulu nefeslerle
şişmişti. "Genelde... bunu herkesin içinde yapmayız..." diye devam etti, ellerini
avuçlarımın içinde çevirdi.

Avucunu tuttum ve nazikçe kaldırdım. Yavaşça, sürekli ona bakarak eğildim ve dudaklarımı bileğinin iç tarafında gezdirdim. Titredi, zaten iri olan gözleri daha da büyüdü ve o sıcak yeri öptüm,

dudaklarıma çarpan vahşi nabzını hissettim.

Lucy titreyerek nefes aldı ve beni izledi. Dudaklarımı ön kolunda gezdirdim, dirseğinin kıvrımına ulaşana kadar tenine öpücükler kondurdum ve dilimi sıcak, narin teninde gezdirdim.

Küçük bir ses çıkardı. Uyarılmış bir dev kadının çıkaracağı bir inilti gibi değildi ama yine de doğrudan pantolonumun kumaşını zorlayan sikime gitti.

"Sadece bu seferlik," dedim yukarı bakarak. Yüzü çok yakındı ve çok küçüktü. Kızarmış yanakları ve duyguyla ayrılmış kırmızı dudaklarıyla çok sevimli görünüyordu.

İçine girdiğimde nasıl bir ifade takınacağını görmek istedim.

"Ve burada olduklarını bile unutmanı sağlayacağım," diye fısıldadım, serin nefesimin titreyene kadar yüzünü sarmasına izin verdim.

Daha fazla endişelenmesine fırsat vermeden saçlarını nazikçe yakaladım ve başını geriye yatırdım. Hâlâ üzerine eğilmiş bir şekilde dudaklarımı onunkilere değdirdim.

Çarpmanın etkisiyle tısladım. Ağzı benimkine kıyasla küçüktü ama yumuşak ve yakıcıydı. Dudaklarımı sıcak teninde gezdirdim, öpücük ilk başta yavaş ve keşifseldi.

Dudaklarım onunkilerin üzerinde kayarken, öpücüğün doğal hissedileceği noktayı ararken, ellerimi sırtında gezdirdim ve her iki avucumla neredeyse tüm genişliğini nasıl kaplayabildiğime hayret ettim.

Lucy'nin nefesi kesildi, sıcak nefesi serin tenimi ısıttı ve sonra o da beni öptü.

Donakaldım, parmaklarım sırtında genişçe yayıldı, dudaklarım ritmine uyum sağlamak için hafifçe hareket etti. Tadı baharatlıydı ve aletim zonkluyordu, çünkü onun sıcaklığı, yumuşaklığı içimde var olduğunu bile fark etmediğim karanlık ve aç bir şeyi besliyordu.

Soğuk, ağzı açık bir mağara aniden açığa çıktı ve ışığa kavuştu. Ve o ışık, duvarların üzerinde parlayan ve bana ne kadar yalnız olduğumu gösteren sıcak bir alevdi.

Bu yeni açlık beni tahrik ediyordu, bir elimle kalçalarını kavradım ve onu yukarı kaldırdım. Onu kendi boyuma getirdiğimde ağzıma doğru nefes aldı, dilimi alt dudağına bastırıp ağzını açmasını sağlarken onu yakınımda tuttum.

Nefesini yutarak içeri ittim ve dilini benimkiyle okşadım. Ateşli sıcağı tattığımda, elimde olmadan kalçalarımı ittim, hala gizli olan sikim de onu tatmak için can atıyordu. Gelinimin muhteşem, sıcak amcığının derinliklerine dalmak için.

Bana karşı mücadele etti ve ben yavaşladım, alarm sersemliğimi delip geçti. Yaralanmış mıydı? Bir şey mi yapmıştım...

Ama hayır. Kaçmak için mücadele etmiyordu. Küçük avuçlarını çıplak omuzlarımın üzerinde buldu, küt tırnakları tenime battı ve bacaklarını etrafıma doladı, gövdemin uyluklarıyla beni kavrayamayacağı kadar geniş olduğunu fark edince nefesi kesildi.

Bu iyiydi. Dokunuşuma çoktan teslim olmuştu, kardeşlerimi unutmuştu. Ama ben unutmayacaktım. Şu anda bile göz ucuyla Ullag'a bakıyor, onun fark ettiğinden emin olmaya çalışıyordum.

Ona zevkten çığlık attıracaktım ve o da dinlemek zorunda kalacaktı.

Gelinim tam olarak istediğim gibi davrandı ve talimat almaya bile gerek duymadı. Takdir dolu bir sesle onu kendime yaklaştırdım, ağzını yalayıp yutarken ön kolumu poposunun altına soktum, daha rahat edebilmesi için onu daha iyi destekledim. Diğer elimi açıkta kalan bacağında gezdirdim, elbisenin yukarı sıyrıldığı yerde çıplak teni ortaya çıktı.

Sıcak ve pürüzsüz. Talepkâr ve sabırsız bir ses daha çıkardım ve tırnaklarını başımın arkasında gezdirerek dokunuşunun ardında karıncalanmalar bıraktı.

Yatağa doğru yürüdüm ve bacaklarını açarak onu şiltenin üzerine yatırdım. Nefes nefese kaldı ve oturmaya çalıştı, kızaran yüzü lezzetli, odaklanmamış ifadesini kaybetti.

"Yağ," dedi komodini göstererek. "Lütfen, yapmam gereken..."

"Hatırlıyorum," dedim avucumu uyluğunun iç kısmında gezdirerek.

Tanrım, o kadar küçüktü ki. Elim en geniş noktasında tüm kalçasını kaplayabilirdi. Hafızama kazımak için yağa tekrar baktım.

Bunun benimle seks yapmasını kolaylaştırması gerektiğinden, onu becermeden önce yağ damlatırdı.

"Ve seni henüz becermeyeceğim," dedim yüzüne bakarak. Çok savunmasız görünüyordu, gözleri fal taşı gibi açılmış ve parlıyordu. "Seni tadacağım."

Konuşmak için ağzını açtı ama sadece boğuk bir ses çıktı. Sırıttım ve kalçalarının birleştiği yere dalarak bacaklarını daha da açtım.

Üzerinde iç çamaşırı yoktu.

Bir an için sadece ona baktım. Çok benzer... Ve yine de çok farklı.

Teni koyu kırmızıydı. Uyarılmışlıktan parlıyordu ve yüzümü yaklaştırıp küçük açıklığını seyrederken ve sikimin içine nasıl sığacağını merak ederken, teninin sıcaklığı tenimden aşağı kayıyordu.

Henüz ona dokunmamıştım ama yine de aramızdaki hava onun yaydığı sıcaklıkla uğulduyordu.

Gözlerimi kapatıp içime çektim, kokusunu tatmak için dilimi dışarı çıkardım, sıcaklığın içime işlemesine izin verdim.

Ben.

Sarhoş edici ve büyüleyici kokusu burnumdan beynime yayılıyor, düşüncelerimi ateşleyin ve tek bir ayrıcalığa odaklanın.

Üremek için. Ve o kadar iyi üreyecekti ki, çocuğumla birlikte şişecekti. Böylece Ullag her zaman bilecekti. Ne denerse denesin, onun ilk çocuğu sadece benim olacaktı.

Pantolonumun içinden sikimi okşadım, şu anda onun içinde olmamanın ne kadar rahatsız edici olduğunu dişlerimi sıkarak hissettim.

Onun kokusu vücudumun tepki olarak aydınlanmasına neden oldu. Tekinsiz olması gereken teninin sıcaklığı uyarılmamı o kadar arttırdı ki zar zor düşünebiliyordum. İnsan olması önemli değildi, benim yarımdan daha küçük olması önemli değildi, Ullag'ın komplo kurması önemli değildi.

Tek bir şey önemliydi: Onu almam ve tartışmasız benim yapmam. Ama hayır.

Yavaş olmalıydım. Ve yağı hatırla.

En azından açlığımın bir kısmını giderebilirdim.

Bölüm 4

Lucy

Serin dili üzerimde kayarken yüksek sesli bir iniltiyi tutamadım.

Merhametli tanrılar.

Gerçek dışı, tamamen imkânsız görünüyordu. O bir yabancıydı, bir canavardı, o kadar büyük bir devdi ki aklım onu algılamakta zorlanıyordu. Ve yine de...

Yine de beni tadarken kıvrandım. Kıvrandım, korkunç, cesaretlendirici sesler çıkardım ve daha fazlasını diledim.

Karnımda yanan bir ateş vardı, uyarılma o kadar güçlüydü ki, onu hafifletmek için bu kadar iyi bir iş çıkarmasaydı tatsız hissedebilirdim. Soğuk dilinin her yalayışı ateşi yatıştırırken aynı zamanda yükseltiyordu.

Bacaklarım o kadar geniş açılmıştı ki kaslarım ağrıyordu ama beni sıkıca tuttu ve kısa süre sonra ağrı kayboldu. Sadece içimde biriken keyifli, tekinsiz bir zevk vardı. Gözlerimi sıkarak kapattım, mermer tavanı ve sunaktaki ateşin dans eden gölgelerini kesiyordum.

Her şeyi kestim ve sadece kalçalarımı sertçe kavrayışına, amımın ve klitorisimin üzerindeki soğuk baskıya odaklandım. Dokunuşunun soğukluğu hâlâ şok ediciydi, ama şimdi aynı zamanda içime hınzırca zevk dikenleri gönderiyordu.

Ağzını tüm göbeğimin üzerine yerleştirip dilini içeri soktuğunda haykırdım, bedenim gerildi. Dili de diğer her şeyi gibi büyüktü ve gerginliği yakıyordu...

Ve sonra olmadı. Soğuk acıyı dindirdi ve dilini çekip tekrar içime soktuğunda, ne kadar iyi hissettirdiğinden nefesim kesildi.

Bu dünyanın dışında.

Hiç bir erkekle birlikte olmamıştım, ailem hayattayken bile ailemi geçindirmek için çalışmakla meşguldüm. Romantizm için zaman yoktu ve hamile kalıp yoksulluğumuza bir çocuk daha ekleme düşüncesi, sahip olabileceğim diğer dürtüleri bastırdı.

Ama şimdi, bir çocuk doğurmak Aldrig'in yanındaki yerimi kesinleştirecekti. Ve kendimi kocama teslim etmem ailemin kurtulacağı anlamına geliyordu.

Aldrig'in dili soğuk, sert ve acımasızca içime girip çıkarken, vücudumun hafif ve canlı hissettiği garip bir yerde süzüldüm. Zevkten vızıldıyordu ve her soğuk vuruş bu hissi daha da güçlendiriyordu, ta ki tek yapabildiğim içimde oluşan baskıdan bunalarak titremek ve inlemek olana kadar.

Yalnız kalabildiğim nadir anlarda kendimle oynadığım için *biraz* deneyimim vardı ama bu... Bu tamamen farklı bir şeydi. Dokunuşunun soğukluğu beni bir şekilde dizginledi, bu da gerginliğin serbest bırakılmadan artmaya devam ettiği anlamına geliyordu.

Dilinin her fiskesi, her alaycı yalayışı ve itişi beni daha da yükseltti, ta ki bedenimden ve içinde hapsolmuş, kontrolden yoksun benden başka hiçbir şey yokmuş gibi hissedene kadar.

Sonunda, içimde bir şey her an kopacakmış gibi hissettim ve ben... Aldrig durdu ve yüzü bana dönük bir şekilde doğruldu.

"Lütfen," diye fısıldadım, ne istediğimden emin değildim. Tek bildiğim hayal kırıklığıydı.

içimde akıyor.

Gülümsedi, beyaz dişleri mavi yüzünde parladı, teninin rengi daha da yoğunlaştı. Ağzının nasıl parladığını gördüğümde kızardım.

Aldrig ayağa kalkmadan yağ sürahisini kaptı, uzun kolu kolayca uzanıyordu. Kendimi kaldırmaya çalıştım ama karnıma bastırarak bana uyarıcı bir bakış attı.

"Kal."

Odanın diğer tarafından sessiz bir kahkaha yankılandı ve yalnız olmadığımızı hatırladım. Nasıl unutabilirdim ki? Diğer devler her şeyi görebiliyorken, ben burada her şeyimle tamamen açık bir şekilde yatıyordum ve...

Labialarımın arasına serin ve ıslak bir dokunuş düşünce zincirimi kırdı. Nefes nefese kaldım, görebilmek için kollarımın üzerinde yükseldim ve diğerlerinin burada olduğu bilincini zihnimden uzaklaştırdım.

Aldrig yağı göbeğimin üzerine döktü ve altın rengi, yapışkan iksir üzerime sıçradı, kıç deliğime doğru kayarak altımda, çarşafların üzerinde birikti.

"Bu... dağınık..." Zayıfça söyledim, çünkü gerçekten umursamıyordum.

Aldrig cevap olarak homurdandı ve sürahiyi yerine koydu. Tamamen ıslak ve yapışkandım ve yağ şişmiş tenimi kaplayarak parlıyordu. Bu his içimde yeni bir sıcaklık dalgası yarattı ve içim beklentiyle sıkıştı.

Başka bir şey daha oldu. Göbeğim hoş bir şekilde ısındı ve gevşedi, gerginlik dışarı sızdı. Birden kendimi çok daha açık ve esnek hissettim ve leğen kemiğimi bir zevk dalgası kapladı.

"Oh."

Aldrig başını kaldırdı, alnında bir çatıklık vardı. Parmaklarını üzerimde gezdirdi, uçları yağda hafifçe dönerken gözleri yüzüme odaklandı.

"Oh!" dedim tekrar, nefes nefese kalırken ağzım açık. "Hissettiriyor..."

Ama bitiremedim, çünkü açıklığımı buldu ve yavaşça, çok yavaşça parmağını amıma soktu.

Gözlerimi kapattım ve dudaklarımı birbirine bastırdım ama yine de yüksek sesle zevk inlemesini tutamadım.

Parmağı soğuk ve sertti ama yine de yağı içime iterken vücudum ılık, ezici bir zevkle doldu. Daha da içeri iterken ürperdim ve beni açtığında, ilk penetrasyon içimde yol alırken, vücudumun nasıl yol verdiğini hissedebiliyordum.

"Çok sıcaksın," diye mırıldandı ve ben kirpiklerimin arasından yüzüne baktım.

Ağzı benimki gibi açıktı, hızlı nefesler tenimi serinletiyordu ve gözleri karanlıktı, sadece gözbebeği vardı ve neredeyse iris yoktu.

Birden ikimizin de sevişiyor olmamız gerektiğini fark ettim ama ben sadece burada yatıyor ve karşılığında ona dokunmadan beni okşamasına izin veriyordum. Kendimden emin olamayarak dudağımı ısırdım ve doğrulmaya çalıştım.

"Ben de sana... dokunmalı mıyım?" Muhtemelen kulağa ne kadar aptalca geldiğimi düşünerek sordum.

Ama başını salladı ve parmağını içimden çıkardı. Tekrar üzerimde döndürdü, daha fazla yağ topladı ve klitorisimle alay etti ve gözlerimi açık tutmak için savaşarak inledim.

"Zamanımız var," diye mırıldandı ve parmağını tekrar içeri soktu, ta ki ben onun soğuk dokunuşunu iltihaplı tenimde hissetmenin verdiği esrarengiz zevkten ürperene kadar. "Şu anda gelinime tapmak ve onu neyin memnun ettiğini öğrenmek istiyorum."

Zevk beni ele geçirdiğinde irademe dışında kapanan gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Şaşkınlıkla ona baktım ve o da sırıtarak parmağını tekrar çekip yağ sürahisine uzandı. Üzerime biraz daha döktü ve

karıncalanan sıcaklık tenime sızıp beni daha da rahatlatırken kıkırdadı.

"Merak etme küçük kar tanesi," diye fısıldadı, sesi o kadar kısıktı ki sadece ben duyabiliyordum. "Çok yakında senden zevk alacağım."

Uygun duygu olan korku yerine, karnımda heyecan çırpınıyordu. Gerçekten hiçbir şey yapmak zorunda değildim. Endişelenmeme, performans sergilememe ve onun dikkatini çekmek için mücadele etmeme gerek yoktu.

Tek yapmam gereken orada yatmak ve bana dokunmasına izin vermekti.

İç çekerek arkama yaslandım ve parmağı tekrar içime kaydığında, şimdi kayganlıkta kolay, onu daha derine çekmek için kalçalarımı kaldırdım.

"Doğru," dedi sessizce, daha da içeri iterek. "Aynen böyle, küçük kar tanesi."

Parmağı sonuna kadar içeri girdiğinde ve parmak eklemleri bana baskı yaptığında içime soğukluk yayıldığında inledim.

"Çok iyi gidiyorsun."

Parmağını çekti, üzerime biraz daha yağ döktü ve tekrar içeri itti...

Haykırdım. Daha fazlasıydı, içeriye doğru ilerleyen daha sert bir soğukluk, içgüdüsel olarak kalçalarımı kapatmama neden olan daha acı verici bir gerginlik.

Ama durmadı, sadece itmeye devam etti ve bir anlık rahatsızlıktan sonra vücudum teslim oldu. Rahatladım, yağın sıcaklığı tıpkı parmaklarının soğuğunun yanığı yatıştırması gibi içimi doldurdu.

Parmaklar, çünkü iki tane olduğunu fark ettim.

Parmak eklemleri içime girdiğinde şaşkınlıkla gözlerimi ve ağzımı açtım. Ama avuçları kocaman olmuştu! Bir parmağı muhtemelen benim üç parmağım kadar kalındı, uzunluklarından bahsetmiyorum bile... Ve iki parmağı içimde miydi?

"Bu petrolden daha fazla alıp alamayacağımızı görmemiz gerekecek," dedi geri çekilerek.

Üzerime daha kaygan bir sıcaklık fışkırdı ve parmaklarını tek, uzun bir vuruşla amıma soktu. Nefesim kesildi, tamamen dolu ve tamamen fethedilmiş hissettim, vücudum herhangi bir direnç göstermeden istilanın çevresini barındırdı.

Kafamda hala bazı şüpheler ve endişeler dolaşsa da, vücudum onu tamamen karşıladı, o kadar kolay teslim oldu ki utanç vericiydi.

"Benim güzel gelinim," dedi tam ona sarıldığım sırada, rahatsız edici düşünce beni gerdi. "Bunu çok iyi karşılıyorsun. İçinde olmak için sabırsızlanıyorum."

Derin bir nefes aldım, sözleri beni rahatlattı. Beni övdü. Aslında beni övdü ve yağ kadar sıcak hissettirdi, sadece amımda değil, göğsümde.

Gözlerimde yasaklanmış yaşlar birikti. Bana güzel olduğumu söyledi. İyi olduğumu söyledi. En son ne zaman birinin bana bu kadar nazik bir şey söylediğini hatırlayamıyordum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, sesim cesaretle tutmaya çalıştığım dökülmemiş gözyaşlarımla ıslanmıştı. Damadı onu becermek üzereyken bir gelinin ağlaması doğru görünmüyordu.

Başını kaldırdı, eğlenen gözleri benimkilerle kilitlendi. "Gerçeği söylediğim için bana teşekkür etme."

Başımı salladım, karanlık gözleri beni büyüledi ve utanç verici olması gereken ama olmayan ıslak sesler arasında parmaklarıyla beni yavaşça becerdi. İçimde ne kadar kolay hareket edebildiğini kanıtlıyorlardı.

Aldrig parmaklarını sonuna kadar soktu ve aşağıya baktı. Bakışlarını takip ettim ve karnımı gördüğümde nefesim kesildi.

Orada, derimin altında uzun, hafif çıkıntılı bir şekil vardı. İkimiz de parmaklarını içimde

görebiliyorduk. Böyle bir şeyin imkânsız olduğunu ya da en azından çok acı vereceğini düşünmüştüm ama hiç acımadı. Tek hissedebildiğim, soğukla karışan sıcaklığın ve içimde hareket ederken oluşan sürtünmenin verdiği hazdı.

Parmaklarını çekti ve şişkinlik kayboldu. Parmaklarını tekrar içeri itti, yavaşça... Derimdeki ve kaslarımdaki hareketi görebiliyordum, onun içimde hareket ettiğini görebiliyordum.

"Hazırsın, kar tanesi," dedi, sesi gırtlaktan geliyordu.

Keskin bir çekişle elbisemi ikiye ayırdı, karnımı ve gövdemi ortaya çıkardı. Elbisenin yırtık yarısıyla kendimi örtmeye çalışarak ciyakladım ve o da elini benimkinin üzerine koydu.

"Sana yüz tane elbise alacağım. Ama şimdi seni görmem gerek."

Ellerimin yanlara düşmesine izin verdim ve o sadece bana baktı, gözleri göğüslerime yapışmıştı.

Yüzüm utançla renklendi. Erkeklerin iri göğüslü kadınlardan hoşlandığını biliyordum ama ben o kadar yetersiz beslenmiştim ki göğüslerim neredeyse hiç yoktu. Dudağımı ısırarak gözlerimi başka tarafa çevirdim ve Aldrig homurdandı.

"Lanet olsun. Daha fazla bekleyemem."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Kırmızı meme uçlarıma baktı, ağzı sıkı bir çizgi halindeydi. Görünüşe göre göğüslerim onu rahatsız etmemişti, bu da içimi rahatlatmıştı.

Gözlerini kaçırmadan ayağa kalktı ve pantolonunu çıkardı.

Ah canım.

Ağzım açık kaldı. Vücudumun onun iki parmağını barındırmasından etkilenmiş miydim? Rahatlamış hissettim mi?

Şimdi paniklemeye geri dönmüştüm çünkü damadımın siki devasa boyutlardaydı.

Sadece bu da değil. Okuldaki diğer çocuklar porno dergiler getirdiğinde insan sikleri görmüştüm ve hepimiz çok kızarmış bir öğretmen onlara el koyana kadar güzelce bakıp gülmüştük.

Aldrig'in siki insanlarınkine hiç benzemiyordu.

Birincisi, koyu maviydi ve derisi sert, taş gibi bir görünüme sahipti. Tabanı ucundan daha kalındı, yukarı doğru kıvrılıyordu, şekli bir çubuktan ziyade bir yay gibiydi.

Kalın, damarlı çizgiler boylu boyunca uzanıyor, net bir desen olmadan çaprazlama ve kıvrımlı bir şekilde ilerliyordu. Uçta birleşiyorlardı. Birleşme noktasında küçük dairesel bir açıklık vardı ve açık mor renkte berrak, yarı saydam bir sıvı sızıyordu.

Damarlı çizgiler gibi açıklık da titreşiyordu. Ben izlerken, daha fazla sıvı döküldü ve bacaklarımın arasındaki yatağa sıçradı.

Başımı kaldırdım, yüzüm büyük olasılıkla dehşetle kazınmıştı ve Aldrig'in yoğun bir ifadeyle beni dikkatle izlediğini gördüm.

"Bakalım beni sıcaklığınla eritebilecek misin?" dedi, sesi o kadar kısıktı ki titriyordu.

Geri çekilerek ona büyük yatakta yer açtım. Sürünerek üzerine çıktı, şilte ağırlığının altında dramatik bir şekilde alçaldı. Yaklaşıp iri kalçasını benimkinin arasına kaydırdığında yatak gürültülü bir gıcırtı çıkardı.

"Onlara mobilyalarının boktan olduğunu söylemeliyim," diye homurdanan bir ses geldi odanın diğer tarafından.

Diğer buz devlerinden biri. Gözlerimi kapadım ve dudağımı ısırdım, boğazımda düğümlenen hıçkırığı geri ittim. Bu çok fazlaydı. O kocaman alet, birazdan üzerime çıkacak olan ağır dev ve her şeyi izleyen arkadaşları...

Çok fazla.

"Sakin ol," dedi Aldrig, parmağıyla yanağımı hafifçe okşarken serin bir dokunuş yanağımın üzerinde gezindi. "Bunu yavaş yavaş yapalım. Her seferinde bir parça."

Başımı salladım ve vücudumda daha da yukarı kaydı. Şimdi kocaman, taş gibi göğsü tam üzerimdeydi ve siki bacaklarımın arasında duruyordu. Soğuk sertliğin iç uyluğuma baskı yaptığını hissedebiliyordum ve kendimi acıya hazırlayarak kalınca yutkundum.

Yine de Aldrig dikkatli bir şekilde üzerimde hareket ettiğinde, tek yaptığı sikini klitorisime bastırmak ve bir zevk patlaması biraz rahatlamama yardımcı olana kadar ileri geri sürüklemekti.

Homurdandı, sesi gergindi ve üzerimde dikkatlice hareket etti.

Yana ve yukarı baktım, kolunu izliyordum. Güçlü kasları gergin ve derisinin altında toplanmıştı. Bu kadar temkinli hareket etmek ona büyük bir çabaya mal olmuştu.

Çok çabalıyordu. Benim için.

Yavaşça geri çekildi ve sikini son bir kez üzerimde gezdirdi. Vücuduma yumuşamasını söyleyerek uzun bir iç çektim ve parmaklarımı yavaşça sikinin etrafına sararak aşağı uzandım. Tamamen dolanmadılar ama yine de hafif dokunuşum Aldrig'in tıslamasına ve küfretmesine neden oldu. İrkilerek bıraktım ve tekrar küfretti.

"Al onu," dedi, sesi tehlikeli bir hırıltıya dönüşmüştü. "Beni içine çek."

Şimdi daha emin bir şekilde sikini tekrar kavradım ve onu kendime çektim. Onu amımla aynı hizaya getirmem biraz zaman aldı. Tüm bu süre boyunca, vücudu üzerimde bir çatı gibi, hareketsiz ve güçlü bir şekilde havada asılı kaldı.

Bunun bitmesini dileyerek soğuk, sert sikini bir kez daha çektim. Çünkü acı bekliyordum, evet. Ama aynı zamanda... merak ediyordum. Bir parçam bu kadar gergin, bu kadar *dolu* olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordu...

Aldrig içeri itti. Benden bir nefes, ondan bir inilti ve sikinin başı içimdeydi.
Soğuk elektriklendirici bir his veriyordu ve ben onun etrafında titreşiyordum, vücudum penetrasyona tepki veriyordu...

Ama acımadı. Bir gerilme hissi vardı ve soğuk aynı anda hem zevkli hem de rahatsız ediciydi... ama acı yoktu.

"İyi misin, kar tanesi?" Aldrig hırıltılı bir sesle
sordu. "Um, evet."

"Güzel. Çünkü yakında seni sikmezsem patlayacağım."

Kıkırdadım, ama daha da içeri girdiğinde kıkırdamam yüksek sesli bir nefese dönüştü. *Merhametli tanrılar.* Yavaşça daha derine indi ve ilerleyişini keskin bir şekilde hissettim. Beni santim santim açtı ve ben onun etrafında titreştim, amım o kadar doluydu ki imkansız olmalıydı ...

Yine de devam etti. Bedenlerimizin arasına uzandım ve birleştiğimiz yeri hissettim. Oradaki tenim dokunulduğunda gergin ve pürüzsüzdü, sınırlarına kadar gerilmişti. Ve siki... hala çoğunlukla içimdeydi.

Titrek bir nefesle parmaklarımı yukarı kaldırdım. Söyleyebildiğim kadarıyla yarısı içerideydi. Ve şimdiden sınırıma ulaşmış gibi hissediyordum, peki nasıl...

İçimde keskin bir acı vardı ve bağırdım, bu da onun hemen durmasını sağladı. "Çok mu
fazla?" diye sordu, sesi gergindi.

"Evet," diye cevap verdim derin nefesler alarak. "Üzgünüm ama... daha
derine inmek yok." "Üzülme," dedi alçak bir sesle ve yavaşça çekildi.

Sonra doğru anda durarak tekrar içeri girdi. Soğuk boyu hassas iç bölgelerimin üzerinden geçerken nefesim kesildi, soğuğu yakıyor ve hissi artırıyordu.

Elimi karnıma koydum ve sikinin geniş şeklinin içimde hareket ettiğini hissettiğimde nefesim kesildi. Dışarı çekip tekrar içeri iterken, parmaklarımla içimde ulaştığı yeri tam olarak hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapattım ve o daha hızlı, uzun, eşit vuruşlarla hareket ederken inledim. Açık amım kocaman, canavar bir yarakla doluydu ve artık buna alışmıştım, hissedebiliyordum...

Her şeyi. Beni ağzına kadar nasıl doldurduğunu, başka hiçbir şeye yer bırakmadığını. Beni nasıl fethettiğini, kendini bedenime nasıl ittiğini, her darbede kendine nasıl yol açtığını hissedebiliyordum. Homurtuları beni hayranlıkla kızartıyordu, çünkü onun zevkinin kaynağı bendim ve bu sesleri duymak iyi hissettiriyordu.

Daha hızlı ittiğinde yüksek sesle inledim, sürtünme içime şiddetli ecstasy sarsıntıları gönderdi.
Ve sonra.

Kalçaları en yakına kadar bastırdı, iç uyluklarıma yerleşti ve hareketsiz kaldı. Anlamaya başladığımda nefesim kesildi. Artık sadece yarısına kadar girmemişti. Çok derindi.

Titreyen bir elle karnıma dokundum. Şişkin şekil çok daha yukarıdaydı. Ve tek yapabildiğim

Vahşi bir tatmin ve amımın açgözlü nabız atışlarının onu her yönden kucakladığını hissediyordum. "Sonunda eşleştik," dedi Aldrig sessizce. "Kraliçem."

Bölüm 5

Aldrig

Kendimi tutarak kendimi bırakmam, şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi. Gelinimin sıcacık ve duyarlı vücudu beni neredeyse güçsüz bırakmıştı. Tüm sorumluluklarım, hatta tüm dünya yok olana kadar onu tekrar tekrar becermekten başka bir şey istemiyordum.

Acı çekecek ve döllerimle damlayacaktı ve yine de daha fazlasını isteyecektim.

Ama şimdi dişlerimi sıkmıştım, vücudum o kadar gergindi ki yakında titremeye başlayacaktı. Yavaş, ölçülü vuruşlar. İçeri ve dışarı. Miyavlamaları bana rehberlik ediyordu, teslimiyetinin ve zevkinin lezzetli sesleri. Beni kontrol altında tutan tek şey buydu.

Gelinime acı değil zevk vermek, onu istediğim kadar hızlı götürmekten daha önemliydi.
Onun zevki benimkinden daha önemli.

Çünkü benim için parçalanmasını isterdim. Onu tamamen doyuracaktım, vücudu sikimin üzerine boşalacaktı.

Ve Ullag görecekti.

Ullag'ın düşüncesini kendime homurdanarak uzaklaştırdım. Birdenbire, ben ve gelinim bu kadar yakınlaşmışken, o altımda zevk içinde kıvranırken, bizden başkasını düşünmek yanlış geldi.

İçerideydim, onun sıcak amcığına yerleşmiştim, bana hissettirdiği iyi duygulardan dolayı ağzım köpürüyordu. Aramızda başka hiç kimse için boşluk kalmamıştı.

"Evet, böyle," diye nefes aldı neredeyse tamamen dışarı çektiğimde, kavisli horozumun başı amının üst tarafında sürükleniyordu. "Aman Tanrım. Lütfen."

Sıcağı beni kavururken ona tekrar çarptım ve daha önce yaptığım gibi geri çektim. Sırtını kamburlaştırarak tiz bir sesle inledi. Ben de zevkle inleyerek sertçe ittim. İçine boşalmama saniyeler kalmıştı ama kendimi tutmak zorundaydım.

Önce o gelirdi.

Tekrar geri çekildim, sıcaklığını kaybetmesi mideme bir yumruk gibi indi ve hızla, kalçalarım yumuşak uyluklarına çarpacak kadar derine ittim.

Kendini yatağın üzerine kaldırdı, omurgası o kadar yükseldi ki şişkin karnı tenime değdi.
Şimdi sessizdi ama bunu hissedebiliyordum.

Gelinim etrafımı bir mengene gibi sıktı, baskı kendimi tutma çabasıyla homurdanmama neden oldu. Sıktı... ve sıktı... sonunda serbest bırakana kadar, etrafımda gevşeyip sıkılırken zevki hızlı dalgalar halinde geliyordu.

Derin bir inilti çıkardı ve ardından alçak bir inilti geldi.

Kulaklarımda sanki buz gibi bir rüzgâr varmış gibi bir uğultu vardı ve bu uğultunun içinden belli belirsiz alkış seslerini duyabiliyordum. Kardeşlerim gelinimin sikimin üzerine geldiğini fark etmişler ve kutlama yapıyorlardı.

Umurumda değildi. Şu an tek istediğim bırakmaktı.

Onu sertçe becerdim, o kadar sert becerdim ki yataktan yukarı kaydı. Her hamlem boğuk bir iniltiyle karşılanıyordu, amı o kadar sıcaktı ki etrafımda yanıyordu ve yine de...

Yüksek bir iniltiyle onun içine boşaldım, orgazm taşaklarımı ve pelvisimin derinliklerinde bir

yeri çekiştiriyor, sıkıyor ve sıkıyordu. Döllerim uzun fıskiyeler halinde fışkırdı, her biri daha da sertleşti, ta ki ben

Gelinimin üzerinde titriyordum, vücudum zevk içinde kilitlenmişti.

Sonunda hafifledi ve son gücümle onun üzerinden yuvarlandım. Kollarım artık beni tutmuyordu ama onu ezmek istemediğim için yuvarlandım.

Yere doğru.

Acı dolu bir homurtuyla yere indiğimde yatak uğursuz bir gıcırtı çıkararak sarsıldı. Lucy telaşla çığlık attı ve bir an sonra sallanan yatak onun altında parçalandı. Artık iskelet tarafından desteklenmeyen şilte düştüğünde haykırdı ve sonra güldü.

Döndüğümde onun karanlık, gülen gözlerini üzerimde buldum ve vücudum beni öldürüyor olsa da sırıtarak karşılık verdim. Kalçama kramp girmişti ve kollarımı kaldıramayacak kadar güçsüz hissediyordum. Şimdi uyluğumun üzerinde gevşek ve ağır olan sikim, sanki bir daha asla sertleşmeyecekmiş gibi hissediyordu.

Hiç şaşırmadım. Bu hayatımın en iyi seksi ve en yoğun orgazmıydı. "İyi misin?" Lucy'ye onunla birlikte sessizce gülerek sordum.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diye sırıtarak cevap verdi. "Yine de bacaklarımın arasında bir su birikintisi varmış gibi hissediyorum."

Homurdanarak başımı kaldırdım. Gerçekten de oldukça büyük bir su birikintisi. Döllerim hâlâ içinden akıyordu ama büyük kısmı dışarı çıkmış, çarşafların üzerinde parlıyor ve yavaşça şiltenin içine sızıyordu.

Bu manzara beni sahiplenici bir gururla şişirdi. İşte buradaydı, herkesin görebileceği bir kanıt. Bu dişi benimdi ve tohumum onun içindeydi, bir bebeğe dönüşmeye hazırdı.

"İşlem ücretleri için bir kol ve bir bacak alıyorlar," dedim. "Her seferinde yatağı değiştirmek zorunda kalmalarına şaşmamalı."

Kıkırdadı, yapışkan şiltenin üzerinde güçsüzce hareket etti. Bacaklarını kapattı ve sonunda ipeksi bir battaniyeyi kurtarıp vücudunun üzerine örtene kadar çarşafları karıştırdı.

Kumaş o kadar inceydi ki, üzerinden göğüs uçlarını görebiliyordum. Sikim seğirdi ve sırıttım. O kadar da bitkin değildim.

"Şey... Ben tuvalete gideyim," dedi Lucy, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Başımı salladım ve teninin renginin değişmesini hiç azalmayan bir ilgiyle izledim.

Buz devleri mavi mavi kızardı. Ötekiliği giderek daha çekici hale geliyordu ve ona bakmaktan bıkmayacağımı zaten biliyordum.

"Siz gidin. Hazır olduğunuzda yola çıkacağız," dedim ve başımı salladım.

Dudağını ısırdı, gözlerini yere dikti ve hızla ayağa kalktı, hızlı ve etkili bir hareketle çarşafı tamamen üzerine sardı. Poposunu ve ince kalçasını bir an için görebildim ve sonra gitti.

Pantolonumu giydikten sonra Luca, "Kendime insan bir eş bulmalıyım," dedi. "Onu kıracağını düşünmüştüm ama bir şampiyon gibi karşıladı. Gerçekten, onlardan bir tane almalıyım."

Sveg sırıttı ve kolunu kaldırdı. Tebrik edercesine yumruklarımızı tokuşturduk ve o da beni sırtımdan alkışladı.

"İyi iş, kardeşim. Bunca yıl çalıştıktan sonra nihayet biraz eğlenebileceksin, değil mi?"

Ullag buna homurdandı ama ben onu görmezden geldim. Ülkeyi yönetmenin güzel yemeklerden, pahalı içkilerden ve kadınların bana hizmet etmek için birbirlerini ezmesinden ibaret olduğunu sanıyordu. Yanımda yaşamak ve her gün ne kadar yorgun olduğumu görmek bile onu hayal kırıklığına uğratmamıştı.

"Eğlenceli mi? Bir dişi insanla yatmak çok zahmetli," diye gülerek cevap verdim, ruh halim Ullag'ı umursamayacak kadar iyiydi. "Onu ezmemek için elimden geleni yapmaktan yarın bacaklarım ağrıyacak."

Rahibenin daha önce kendisine verdiği bir broşürü okuyan Luca yüzünü buruşturarak kaldırdı.

"Artık evlenmeye pek hevesli değilsin, değil mi kardeşim?" Sırıtarak sordum.

"Bunu düşüneceğim," dedi. "Eğer bir yıl sonra hala mutluysanız, başvuracağım."

Banyonun kapısı tıklandı ve Lucy dışarı çıktı. Üzerinde benim yırttığım elbiseye benzer bir elbise vardı ama bu kırmızıydı. Bu renk onun kızarmasını daha sıcak gösteriyordu ve ben de bir süre onu izledim.

Kelimeler kifayetsiz kaldı.

O çok farklıydı. Ve bu onu daha çok istememe neden oluyordu. "Gel," dedim kolumu uzatarak.

Dudaklarını birbirine bastırarak tereddütlü adımlarla yanıma geldi. Yanımda durdu ve elimi tutmadan yukarı baktı.

Çok küçüktü. Aletimin o mütevazı vücuda ne kadar iyi oturduğunu hatırlayarak sırıttım.

Elimi tutmadı, ben de uzanıp onunkini tuttum ve nazikçe elime aldım.

"Siz gidin," dedim kardeşlerime, kapıyı işaret ederek. "Belki senin için daha fazla broşürleri vardır, Luca. Etrafa bir sor. Arayı kapatırız."

Onlar gitti ve sonunda sadece biz kaldık: insan gelinim ve ben.

Ona baktım ve bu kadar uzaktan konuşmak doğru gelmedi, bu yüzden çömeldim, bu da bizi neredeyse eşit hale getirdi. Titrek bir nefes aldı ama şimdi çekinmiyordu. Elleri yüzümde titrese de gözleri cesurca yüzüme dikilmişti.

"Hiç bir geçitten geçtin mi?" Ben sordum.

"Buraya böyle geldim," diye cevap verdi. "Şehrimdeki tapınaktan buradakine. Biz...?"

Sözünü bitirmedi ama ima ettiği soruyu anladım. Gelin genellikle kocasının yaşadığı yere en yakın tapınağa giderdi. Kapılar az olduğu için, genellikle çift daha sonra tren ya da arabayla kocasının evine giderdi.

"Geçitten gideceğiz," dedim. "Bizim topraklarımızda tapınak yok. Ama bir geçit var. Sarayın hemen yanında, yani oradan çok uzağa gitmemize gerek yok. Nasıl hissediyorsun?"

Bana baktı, dudakları sessizce hareket ediyordu. Ona bir soru sorduğumu anlaması bir anını aldı ve kızardı.

"Özür dilerim," dedi gözlerini yere indirerek. "Yani, kim olduğunuzu duydum, hatta konuştum bile, ama... Saray mı? Kendi portalı olan? Korkarım kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım olacak."

Kızarması çok kırmızıydı, çok sıcaktı, dayanamadım. Eğildim ve dudaklarımı yanağına bastırdım. İkimizin de nefesi kesildi, ben sıcaktan, o soğuktan.

"Buna alışmak için ikimizin de biraz zamana ihtiyacı olacak," diye konuştum tenine karşı, titrek nefesi yanağımda sıcaktı. "Ama bilmeni isterim ki... Benimle güvendesin. Sana göz kulak olacağım."

"Oh," diye o kadar sessiz nefes aldı ki, yüzüm onunkine yaslanmamış olsaydı duyamayacaktım. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok," dedim gülümseyerek. "Bu sadece yapmaya söz verdiğim şey." "Ben de sözümü tutacağım," dedi teni daha da ısınarak.

Gülümsemem genişledi. O kadar utangaçtı ki, az önce tanıkların önünde sevişmiş olmamıza rağmen görevlerini bile yüksek sesle söyleyemiyordu. Yakın zamanda kızarmayı bırakmayacağını nasıl da umuyordum. Bu benim yeni saplantımdı.

"Bu arada," dedim dudaklarımı şakağında gezdirerek, "şu yağdan büyük bir miktar almaya bakalım."

Gergin bir şekilde kıkırdadı ve elimi sırtına koyup poposuna doğru götürdüm, parmaklarımı üzerinde genişçe gezdirdim. Tenini yoğurduğumda nefesi kesildi ve ona bir öpücük daha kondurdum.

"Ne düşünüyorsun?" Bana karşı titrerken gülmemeye çalışarak sordum. "Yapmalı mıyız?"

"Um... Oh!" diye haykırdı kalçasını sıktığımda, parmaklarım kalçasının arasındaki kıvrımı

ararken
bacaklarından ve elbisenin içinden aşağı doğru akıyordu. "Evet, lütfen. Oh merhametli tanrılar. Sen ne..." "Sadece seninle dalga geçiyorum," diye mırıldandım, mükemmel şekilli kulak memesini ısırarak. "Sen eğlencelisin, küçük
kar tanesi."

Lucy keskin bir ses çıkardı ve kendini tuttuğum yerden kurtardı. Sırıttım ve sonra güldüm,

hakarete uğradığını fark etti.

"Eğlenceli mi? Sana *eğlenceli* olmayan bir şey söyleyeyim. Bacaklarım çok güçsüz, zar zor ayakta durabiliyorum ve böyle devam edersen *yürüyemeyeceğim*!" Hıçkırıkla kahkaha arası bir ses çıkardı ve sonra inledi. "Ve hepsi çok *fazla* ve doğru düzgün yıkanamadım bile, çünkü banyoda sadece küçük bir lavabo vardı ve keşke..."

"Özür dilerim," diyerek sözünü kestim ve gülümsememi bıraktım. "Çok şey atlattın. Şimdilik daha fazla alay etmek yok - kralın sözü. Dinlenebilmen için hemen eve gideceğiz. Ve yıkan."

Bunun üzerine sırıtmamı engelleyemedim, çünkü onu rahatsız etse bile hala döllerimle işaretlenmiş olduğu düşüncesi çok iyiydi.

Sonra küçük kar tanemi kucağıma aldım. Ne de olsa bir dağ kaplanı yavrusu kadar hafifti ve yürüyememesi benim hatamdı.

Ve tapınaktaki herkes bunu bilirdi.

Bölüm 6

Lucy

Beni kucağına aldığında itiraz etmedim. Tüm vücudum halsizdi ve başım dönüyordu, başım dönüyordu. Bazen başım dönüyordu ve bu konuda köyümüzdeki hemşireye gittiğimde bana herkese söylediği şeyi söyledi: daha fazla yememi.

Sağlığımla ilgili sorun da diğerleri gibi muhtemelen artık çözülmüş olacaktı. Aldrig'in kollarına yerleştim ve soğuk olmasına ve çok yumuşak olmamasına rağmen dinlenebileceğimi hissettim.

Onu hâlâ tanımıyordum. O benim için sadece bir yabancı değil, aynı zamanda bir yabancıydı. Beni meşalelerle aydınlatılmış koridorda taşırken bile ne kadar uzun olduğunun farkındaydım, çünkü yer altımda sallanıyor ve midemi bulandırıyordu.

Ama şimdiden aramızda geçici bir güven oluşmaya başladığını söyleyebilirdim. Bana karşı nazikti ve ihtiyaçlarımı fark etmek için çaba sarf ediyordu. Sadece birkaç kelime konuşmuş olmamıza rağmen bana davranışı ve konuşma şekli onu daha az yabancı hissettiriyordu. Diğer devlerle kurduğu kolay dostluk da tanıdık geliyordu.

Yine de... İçimi çektim, rahatsızlık göğsümü sıkıştırıyordu.

Kral. Terra'da gerçek bir kral neden tapınaktan gelin alsın ki? Kendi türünden istekli bir dişi bulamadığına göre onda bir sorun olmalıydı. Mantıklı açıklama buydu.

Sarayına düzenli teslimat yapılmasını sağlamak için beş yüz krediden fazla harcayarak yağ satın almasını izledim ve dinledim. Paralar bir çınlamayla bir kaseye düştüğünde hızlıca göz kırpmak zorunda kaldım, çünkü hiç bu kadar çok parayı bir arada görmemiştim.

Ve hiç tereddüt etmeden harcadı. Yani onunla seks yapmak benim için acısız olacaktı.

Ya *o kadar* zengindi ya da benim rahatım onun için önemliydi. Ya da belki sadece pratik davranıyordu. Eğer beni ikiye bölerse, uzun süre onun karısı olamam.

Geçide yaklaştık, Aldrig'in devleri bizi takip ediyordu. Burada daha fazla insan vardı, insanlar ve diğer ırklar, ama hiçbiri benim... yani kocam kadar uzun değildi. Bu kelimeye alışmam gerekecekti.

Biz geçerken bize yol verdiler, çoğu Aldrig'i süzüyordu. Fısıltılar ve kıkırdamalar duyduğumda yüzümü onun göğsüne sakladım, soğuk sakinleşmeme yardımcı oldu ve kızarmamı hafifletti.

Kendimi aptal gibi hissettim. Güzel bir elbise giymek, etrafta taşınmak... Bu ben değildim. Utanç vericiydi.

Yine de bir parçam bundan keyif aldı. Derinlerde bir yerde belki, sadece belki, artık dinlenebileceğimi düşündüm. Sorumluluğun bir kısmını üzerimden atabilirim.

Sonunda kapıya yaklaştık. Daha fazla para el değiştirdi ve sessizce kısa bir kuyruğun önüne yönlendirildik.

"Ayrıcalıklı yolcular," dedi portal pilotu sıkılmış bir ses tonuyla, sıradaki biri homurdandığında.

Konuşmasına gerek yoktu. İnsanlar Aldrig'i görür görmez hoşnutsuz mırıldanmalarını kesip gözlerini ondan kaçırarak ayaklarına bakmaya başladılar.

"Her şey hazır, majesteleri. Geçebilirsiniz."

"Gidelim," dedi Aldrig, sesi soğuktu.

Geçide hayranlıkla bakmak için sadece bir anım vardı -içinde altın ve mavi enerjinin döndüğü güzel bir altın kemer- içeri adım attığımızda ışıktan kör olmuştum.

Birkaç saniye sonra diğer tarafa adım attık ve normal gün ışığına alışmak için birkaç kez göz kırptım.

Burası hâlâ aydınlıktı. Geçidin etrafındaki taze kar, her şeyin saf görünmesini sağlıyordu.

Ve soğuk. Titredim ve Aldrig tek kelime etmeden diğer devleri geride bırakarak uzaklaştı. Kahkahalar ve müstehcen yorumlar arasında vedalaştılar ama o arkasına bile bakmadı.

Geçit küçük bir avludaydı, üç tarafı kabaca bir dev büyüklüğünde duvarlarla çevriliydi ve diğer tarafta taştan ve siyah yansıtıcı malzemeden yapılmış uzun bir kule vardı. Oraya yöneldik ve kuleye ulaştığımızda bir dizi gümüşi kapı açıldı ve diğer tarafta bekleyen bir dev ortaya çıktı.

Eğilerek bana onun bir hizmetkâr olduğunu düşündürdü. Onu bir merdivenden çıkarken ve sonra geniş, cam pencereli uzun, taş koridorlardan geçerken takip ettik, hizmetçi anlamadığım çok sayıda isim ve kelime içeren bir bilgi listesini tıkırdattı.

Aldrig yokken olan biten her şey hakkında bir güncelleme gibiydi. "Ve talimatlara uygun olarak odanızda yanan bir ateş var," diye bitirdi hizmetçi.

"Teşekkür ederim," dedi Aldrig soğuk ve mesafeli bir sesle. "Önce Garag'larla ilgileneceğim. Onlara ofise gelmelerini söyle."

Hizmetçi eğildi ve adımları yankılanarak uzaklaştı. Aldrig başka bir şey söylemedi ve ben de endişeyle elbisemi ellerimle kavradım.

Bir sebepten dolayı bana kızgın mıydı? Yoksa hizmetçinin ona hatırlattığı tüm görevlerle mi meşguldü? Neler oluyordu?

Beyaz, parıldayan bir malzemeden yapılmış bir dizi kapıya ulaştık ve Aldrig onları açıp içeri girdi. Beni yavaşça yere yatırdı, eğildi ve soğuk bir eliyle belimin üzerinde kısa bir süre beni sabitledi.

"Bazı şeyleri halletmem gerekiyor," dedi bana bakmadan. "Yerleşmene izin vereceğim. İnsan bir hizmetçi kısa süre içinde yanınızda olacak."

Ve beni şaşkın ve kızgın bir halde bırakarak çıkıp gitti. Bir koca yeni karısına böyle mi davranırdı?

İçimi çektim ve gözlerimi kapadım. Sadece ismen evliydik ve ilişkimizde daha güçlü olan tarafın o olduğu açıktı. Evlilik yasal olsa da, artık onunla yaşayacağım gerçeği dışında pek bir şey ifade etmiyordu. Ve istediği zaman benimle yatmasına izin verecektim.

Tanrılar, ama yakında olacağını umuyordum.

Titrek bir kahkahayla gözlerimi açtım ve üzgün düşüncelerimi bir kenara iterek etrafıma bakındım. Oda hafif sıcaktı, hiçbir şekilde rahat değildi ama evdeki kış gecelerinden daha sıcaktı. Beyaz mermer şöminede neşeli bir ateş yanıyordu, yan taraftaki gümüş tel sepetlerde de odun yedekleri vardı.

Ateşin benim için olduğunu fark ettim. Anladığım kadarıyla devlerin buna ihtiyacı yoktu.

Üşüyen kocamı unutarak keşfe çıktım. Oda geniş ve aydınlıktı, geniş bir pencerenin hemen yanında büyük, şık bir yatak vardı. Dışarı baktım ve huşu içinde nefesimi tuttum.

Manzara nefes kesiciydi. Yamaçları karla kaplı gri taşlarla kaplı, düzensiz, karlı dağlar uzakta beliriyordu. Orada burada, uzaklarda koyu yeşil noktalar halinde ağaçlar büyüyordu.

Gökyüzü tuhaftı. Hâlâ gündüzdü ama güneş çoktan batmış gibi görünüyordu ve alacakaranlıkta güzel, yeşil ve masmavi ışıklar parıldıyordu.

Aşağıya baktım. Yatak odası yüksekti, en azından birkaç kat yukarıdaydı ve aşağıda büyük bir

Taş avluda devler ayakta duruyor ve etrafta dolaşıyordu. Bazıları bir şeyler taşıyarak aceleyle ilerlerken, diğerleri gruplar halinde durmuş konuşuyorlardı.

Bir hareketlilik gözüme çarptı. Parlak mavi tenli bir çocuk gülerek koşarken, iri bir erkek sırıtarak onu kovalıyordu. Çocuk birinin bacaklarının arasından eğildi, birinin az önce yuvarladığı büyük bir el arabasının üzerinden atladı ve dev onu yakalayana kadar koşmaya devam etti.

Çocuğu uzattığı ellerinin arasında döndürdü, çocuk kıkırdarken o da gülüyordu. Sonra çocuğun başının tepesini öptü ve kucağında çocukla birlikte uzaklaştı.

Kaşlarımı çatarak daha yakından baktım. Anlayabildiğim kadarıyla burada sadece erkekler vardı. Ya da belki de dev kadınlar erkeklere benziyordu ve ben onları ayırt edemiyordum?

Gerçi şimdi düşündüğümde çocuk bir kıza benziyordu. Saçları vardı -şimdiye kadar gördüğüm erkeklerden farklı olarak. Saçları gümüş rengindeydi, ince telliydi ve biraz kız gibi görünüyordu... Ama belki de bütün çocukların saçı vardı?

Bilmediğim çok şey vardı.

Kapı çalındı ve uzun boylu, bronz tenli ve nazik gözlü bir kadın içeri girdi. Üzerinde siyah bir pantolon, siyah bir kazak ve boynunda beyaz bir mendil vardı.

Gülümseyerek reverans yaptı ve ben nasıl karşılık vereceğimi bilemeden bakakaldım. Daha önce *hiç* kimse benim için reverans yapmamıştı.

"Merhaba Kraliçe Lucy," dedi bana güvenle bakarak. "Benim adım Abigail. Ben sizin, yani hizmetçinizin resmi unvanıyım... Ama kendimi kişisel asistanınız olarak görmeyi tercih ederim."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim bir anlık sessizlikten sonra, bu sırada uygun bir cevap için beynimi yokladım. "Üzgünüm, yeni geldim ve her şey çok hızlı gelişti."

"Tek parça halindesin, bu beni çok sevindirdi," dedi Abigail, merakla beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Bu sayede çok para kaybedecek *bazı* devler tanıyorum."

Sadece göz kırptığımda güldü ve başını salladı.

"Hassasiyetlerinizi korumak için muhtemelen size böyle bir şey söylememeliyim. Ama gördüğüm kadarıyla ben sizin gözünüz, kulağınız ve bazen de yumruğunuz olacağım."

"Bu iyi," dedim, hâlâ ne demek istediğini anlamamıştım.

"Bir buz deviyle evlenen ilk insan olduğunuzu söylemek istemiştim. Hem de kralla. Başkentte bir sürü bahis oynandı ve size şunu söyleyeyim, çoğu insan düğüne kadar yaşamayacağınızı düşünüyordu."

Yanaklarım yanıyordu ama sırıtmaktan da kendimi alamıyordum. Abigail tüm şaşkınlığımı gidermek ve kendimi bulmama yardımcı olmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Genelde kayıp bir kuzu gibi davranmazdım ve yirmili yaşlarıma kadar yaşadığım için hayatta kalma becerilerim en üst seviyedeydi.

Ancak bilmediğim ortamlarda ve durumlarda bulunmak kendime olan güvenimi çok azalttı. Bunu düzeltmenin zamanı gelmişti.

"Para alıyorsun, değil mi?" Sordum, çünkü bu önemli görünüyordu.

Abigail, "O küçük güzel kafanı bu konuda yorma," dedi. "Kocan çok zengin ve ben de iyi para kazanıyorum.

"Pekâlâ," dedim, kendimi daha rahat hissederek. "Sanırım bir banyoya ihtiyacım var. Ve kıyafetlere. Sen de bana buz devleri ve bu topraklar hakkında bildiğin her şeyi anlatmalısın. Oh, ve biraz yemek iyi olurdu."

Abigail başını geriye atarak güldü. Kollarımı göğsümde kavuşturdum, yanlış hesap yapıp yapmadığımı ve aslında istediğimi yapmak için burada olup olmadığını merak ediyordum.

"Özür dilerim," dedi sonunda gülmeyi bıraktıktan sonra. "Bana nasıl emir vereceğini öğretmek

zorunda olan gelinlerden biri olmadığın için mutluyum. Bunun gibi o kadar çok korku hikayesi duydum ki, hayal bile edemezsin."

Omuz silktim ama içten içe gururla parladım.

"Çok sert çıktıysam özür dilerim. Benden küçük beş kardeşim var, annem ve babam öldü ve ben en büyükleriyim. İnsanlara ne yapmaları gerektiğini nasıl söyleyeceğimi ve onlardan nasıl hızlı davranmalarını bekleyeceğimi biliyorum."

"Endişelenmeyin," dedi Abigail. "Bu her şeyi kolaylaştırıyor. Tamam o zaman! Sana banyoyu göstereceğim ve sen ıslanırken her şeyi anlatabilirim."

Bölüm 7

Lucy

Abigail'in verdiği bilgiye göre sarayda bir sıcak su tesisatı vardı ve bu tesisat aslında diplomatik konukların ağırlanması için konulmuştu. Aldrig insan bir gelin için başvurmadan önce banyosuna sıcak su tesisatı döşetmişti.

Sıcaklığın ve basit lüksün tadını çıkararak mis kokulu banyoda ıslandım. Köydeki evimde su tesisatı yoktu ve ben ılık suyla dolu bir leğende yıkanırdım.

"Devler sadece soğuk," diye konuştu Abigail, devasa küvetin yanındaki sandalyeye bir yığın giysi yerleştirirken. "Bunun sihir olduğunu söylüyorlar, ama tapınaklardaki bazı bilim adamlarının gerçekte nasıl çalıştığını bulmak için onları incelediğini biliyorum."

"Peki kızdıklarında daha mı soğuk oluyorlar?" Suyun alt dudağıma kadar ulaşması için aşağı kayarak sordum.

"Sanırım," dedi Abigail. "Kızgın bir buz devine dokunmadım, o yüzden bu konuda sana güvenmek zorundayım. Ben sadece okuduklarımı biliyorum. Beni buraya iki hafta önce getirdiler."

"Peki sence Aldrig neden beni almaya karar verdi?" Uzuvlarımı suyun içinde yavaşça hareket ettirerek sordum. Bir çocuk gibi etrafa su sıçratmak istiyordum ama bu pek onurlu görünmüyordu.

"Oh, bu konuda yardımcı olabilirim!" Abigail sesinin heyecanla yükseldiğini söyledi. "O kadar çok söylenti vardı ki, tahmin bile edemezsin! Etrafa sormama bile gerek yoktu. Bir yerde oturup kitap okuyormuş gibi yapıyordum ve hizmetkârlar sanki ben orada değilmişim gibi konuşmaya başlıyorlardı... Neyse. Devlerin gerçekte nasıl ürediğini biliyor musun?"

Kaşlarımı çattım.

"Erkek bir devin penisini dişi bir devin penisine soktuğunu varsayıyorum..."

"Evet, ama bunun dışında!" Abigail heyecanı giderek artan bir sesle konuştu. "Bilmediğine inanamıyorum. Bu şimdiye kadarki en iyi sistem ve çok kıskandım! Doğru ya. Yani insanlar gibi ürüyorlar, bu doğru. Ama devlerin olayı şu ki..."

Sözünü kesti ve ben de ona kızgın bir bakış fırlatmak için döndüm. Abigail'in dramatik olmayı sevdiğini zaten anlamıştım ve gülümsemesi şu anda bilerek bilgi sakladığını doğruluyordu.

"Bir ısırık et ve biraz pancar ye, sana söyleyeceğim. Hamile kalmak istiyorsan yemelisin, biliyorsun," dedi, dudaklarında hala bir gülümseme vardı.

Küvetin yanındaki küçük masanın üzerinde duran yemek dolu tepsiye uzandım. İnce pişmiş et dilimleri, küçük keçi peyniri parçaları, şekerle kaplanmış kızılcıklar ve neredeyse yarı saydam olacak kadar ince kesilmiş karamelize pancar vardı.

Bir dilim et aldım, biraz pancarın etrafına sardım ve hepsini ağzıma tıkıştırdım.

"Mhmg!" Abigail'e konuşması için işaret ettim.

"Yani çok az dişi var. Bu işler böyledir. Bazı nedenlerden dolayı kızlardan çok daha fazla erkek doğuyor. İstatistikler bir kıza elli erkek düştüğünü söylüyor, yani oldukça dramatik oranlar. Toplumlarını bunun üzerine inşa etmişler. Çiftleşme, ilişki kurma, çocuk yetiştirme ile ilgili tüm kurallar... her şey bunun üzerine inşa edilmiş."

Yutkundum ve konuşmasını sürdürmek için bir parça daha et aldım.

"Peki bu tam olarak ne anlama geliyor? Anlayamadım."

Abigail sırıttı, neredeyse kendinden memnun bir şekilde parlıyordu. Beni aydınlatan kişi olmayı sevdiğini söyleyebilirdim. Bu çok şirindi. Ve sadece biraz sinir bozucuydu.

"Tek eşlilik yok. Bir dişi dev, her erkeğin istediği tanrısal bir yaratık gibidir. Yani yaptıkları şey, dişilere kur yapmak. Onlara hediyeler verirler ve sadece bir tanesini yatağa atabilmek için çılgınca yollardan geçerler. Buz devi dişilerin çalışması gerekmiyor. Paraya ihtiyaçları yoktur, çünkü her şeyi bedavaya alırlar. Bu devler üzerinde yürüdükleri kara tapıyorlar, bunu size söyleyebilirim."

Bu sisteme nasıl uyduğumu tam olarak anlayamadığım için kaşlarımı çattım. Elbette, bir kralın birlikte olacak kadın bulma sıkıntısı olmazdı, bu kadar az ve uzak olsalar bile...

"Demek bu yüzden pencereden hiç kadın görmedim," dedim.

Abigail hevesle başını salladı.

"Gerçekten nadir bulunuyorlar. Ve gördükleri muamele, şey, kafalarına gidiyor. Sıradan bir dev dişi kolayca sıkılır. Sık sık kasaba kasaba dolaşır, ülkenin dört bir yanındaki mallardan örnek alırlar, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Başımı salladım, her şeyi bir araya getirmeye çalışıyordum. "Yani... hayata razı değiller mi?"

"Hayır!" Abigail gülerek haykırdı. "Yapmak zorunda değiller! Tanrım, kıskançlıktan çatlıyorum... Neyse. Nasıl çocuk sahibi oluyorlar? Bir dişi dev birlikte kalmak istediği bir erkek bulursa ya da kazara hamile kalırsa, doğuma kadar çocuğun babasıyla yaşar. Sonra doğum yapar, genellikle emzirmek için biraz kalır ve sonra gider. Çocuğu da babası büyütür."

Başımı salladım, daha önce aldığım et dilimi hâlâ elimdeydi. "Yani çocuklar... annesiz mi büyüyorlar?"

Abigail umursamaz bir tavırla, "Eminim aldırmazlar," dedi. "Sanki insanmışlar gibi onlara acıma. Bu tamamen farklı bir ırk Lucy. Farklı ihtiyaçları var. Örneğin, çocukların bir annenin sıcaklığına ihtiyacı yoktur. Burada nadiren sarılırlar, biliyorsun. Sarılırlarsa da bu genellikle törensel bir jest olur. Sevgi gösterisi değil."

Eti ağzıma attım ve çiğnedim ama ağzımda tatsız bir his bıraktı. Sevgi yok muydu? Kendimi nasıl bir kâbusun içine sokmuştum?

"Her neyse, Aldrig'in tapınakta bir maç için neden başvurduğuna gelince. Bunların hepsi söylenti, bu yüzden doğru olmayabilir."

Sesini alçalttı ve yatak odasına bakmak için kapıyı açtı. Kapıyı kapatıp yaklaştı ve komplocu bir tavırla bana baktı. Merakım artarak doğruldum.

"Aldrig'in babası kraldı. O ve farklı bir anneden başka bir oğlu vardı. Ullag. Sarayda yaşıyor ve sanırım düğünde o da vardı."

Başımı salladım, bu ismi duyup duymadığımı hatırlamaya çalıştım. Ama bunun bir önemi yoktu, değil mi? Eğer Aldrig'in kardeşiyse ve burada yaşıyorsa, onu yakında görecektim.

"Bir kral öldüğünde taç oğluna miras kalır," diye devam etti Abigail, kızılcıklarımdan birini çalarak. "Daha fazla oğul olduğunda, taç için düello yaparlar. Aldrig kazanmış ve Ullag bunca zamandır buna çok üzülüyormuş. En azından söylentilere göre."

Kızılcığı ağzına attı ve çiğnedi.

"İnsanlar Ullag'ın o zamandan beri Aldrig için bir tehdit olduğunu söylüyor. Aldrig'in çıkarmak istediği yeni yasalara karşı soyluları bir araya getirmeyi seviyor, çok fazla baş ağrısına ve gereksiz gecikmeye neden oluyor. Aldrig iyi bir kral, ya da en azından saraydaki insanlar böyle söylüyor. Çok çalışıyor ve gerçekten herkesin yararına olacak adil, modern bir sistem kurmaya

çalışıyor. Ullag daha çok oligarşi yanlısı. Zenginlerle çok takılıyor. "Ama sana dönelim. Aldrig'in babası öldüğünde ve kendisi kral olduğunda bir kız arkadaşı vardı. Kız

birkaç ay onunla birlikte oldu ve sonra Ullag, Aldrig için küçük düşürücü olan çok halka açık bir şekilde onu uzaklaştırdı. Bir yıl sonra Aldrig'in başka bir kız arkadaşı olmuş ve söylentiye göre onunla evlenmek istemiş. Krallar isterlerse ömür boyu evlenebilirler. Törenden günler önce, Ullag bunu tekrar yaptı."

Kaşlarımı çatarak arkama yaslandım. Aklıma yatmayan bir şey vardı.

"Peki o zaman neden bir insan eş?" diye sordum. "Ullag'ın yaklaşımlarına karşı bağışıklığım olmasını mı bekliyor yoksa?"

Abigail tepsiden biraz daha yemek aldı ve hızlı hızlı çiğnedi.

"Sayılır," dedi yüksek sesle yutkunduktan sonra. "Bunların hepsi varsayım, ama anladığım kadarıyla devler insanların doğuştan tek eşli olduğuna inanıyor. Ullag'ın Aldrig'in kız arkadaşını baştan çıkarması kolay oldu, çünkü Aldrig erkekten erkeğe atlamaya alışkındı. Ve insanlar genellikle ömür boyu yetinirler."

Abigail şatodaki hayat, yemekler ve diğer önemsiz şeyler hakkında gevezelik ederken yemeğimi yavaşça bitirdim. Her ne kadar dinlemeye çalışsam da aklım sürekli Aldrig hakkında anlattıklarına gidiyordu.

Ona biraz acıdım, bir kız arkadaşının -ya da nişanlısının, doğru terminolojiden emin değildim- düşmanı tarafından bu kadar kolay baştan çıkarılmasının nasıl bir his olduğunu merak ettim. Abigail'in bana anlattıklarından anladığım kadarıyla Aldrig Ullag'ı cezalandıramamıştı bile çünkü birinin dişisini çalmak pek de yanlış sayılmazdı. Normal bir şeydi.

"Ama sen artık onun karısısın," dedi Abigail bir ara bana. "Yani Ullag seni baştan çıkarmaya çalışırsa, Aldrig onu gerçekten cezalandırabilir. Eşler için farklı gelenekler geçerlidir."

Aldrig'in gerçekten istediği şeyin bu olup olmadığını merak ettim. Ullag'a teslim olmamı ve böylece sonunda kardeşini cezalandırabilmesini.

Ya da belki sadece sadık bir eş istiyordu.

Yatağıma yerleşip gece gökyüzündeki parlak mor ve yeşil ışık oyunlarını izlerken hayatımın nasıl olacağını merak ettim. Bunu söylemek için henüz çok erkendi ve ilk gün pek bir şey göstermiyordu. Ama bazı şeyler şimdiden kesindi: Aç kalmayacaktım ve para artık endişe ve uykusuz gecelerin kaynağı olmayacaktı.

Bunun için minnettarım.

Neşeyle yanan ateşe rağmen oda serindi ama yatağın üzerine yığılmış kürkler ve battaniyeler sıcaktı, ben de rahat bir nefes alarak onların altına sokuldum.

Sonra kardeşlerimi düşündüm. Daisy iyi miydi? Parayı çoktan aldılar mı? Bensiz nasıl idare ediyorlardı...?

Ve neden yatakta yalnızdım? Bu benim düğün gecemdi.

Gece boyunca uyudum ve Aldrig'in yatağın yanında hızla giyinmesiyle uyandım.

"Ah, buradasın," dedim utangaç bir ifadeyle, battaniyeyi göğsümü örtecek şekilde çekiştirerek. Abigail'in dün gece benim için bulduğu pijamalar oldukça açıktı.

"Uzun sürmeyecek," dedi soğuk bir sesle. "Şu lanet olası fatura bitene kadar pek uyuyamayacağım."

Bana baktı ve bir an için birbirimizin gözlerinin içine baktık. Aldrig bir adım daha yaklaştı ve yanaklarım kızardı, çünkü gözlerinde arzu gördüğümü sandım.

Derin bir iç çekti ve durdu, sadece bana baktı. Yüzündeki soğukluk eridi, omuzları gevşedi.

"Buraya nasıl yerleştin?" diye sordu, sol koluna taktığı geniş, altın kolluklardan birini eline alarak.

"Her şey yolunda, teşekkür ederim," dedim, gözlerim pazılarına hafifçe bastıran altın bantta

sabitlenmişti. Nedense bunu son derece çekici bulmuştum ve bu mücevher parçasının kalçamın üzerine kolayca oturabileceğini bilmek bunu daha da iyi hale getiriyordu.

"Abigail harika, yemekler harika ve kütük gibi uyudum. Teşekkür ederim," dedim tüm duygularımı ortaya koyarak.

Çünkü ne kadar uzak görünse de kesin olan bir şey vardı. Beni yoksulluktan kurtarmış ve aileme yardım etmişti. Bunun için sonsuza dek minnettar kalacaktım.

Aldrig başını salladı, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı ve arkasını döndü. Ancak durdu ve delici bir değerlendirme bakışıyla bana döndü. Sonunda konuştu.

"Yeni bir toprak mülkiyeti yasası çıkarmak için çalışıyorum. Bazı muhalefetler var, bu da konuyu oldukça zorlaştırıyor. Önümüzdeki birkaç gün boyunca burada olamayacağım için özür dilerim. Burada olup sizi tanımaktan başka bir şey istemediğimi söylersem inanın bana."

Başımı salladım, ne diyeceğimi bilemedim. Özür dilemesi çok hoştu. Ve sonunda bitirdiği zaman için sabırsızlanmaktan kendimi alamadım.

Ama bazı şeyler daha önemliydi. Anlayış gösterecek kadar uzun süre ailemin reisliğini yapmıştım. Sorumluluk her zaman zevkten daha önemliydi.

"Bu anlaşılabilir bir durum," dedim. "Yükümlülüklerin var. Annem hep şöyle derdi: Önce görev, sonra oyun zamanı."

Sırıttı, buz mavisi gözleri sabah ışığında parlıyordu.

"O halde oyun zamanını dört gözle bekliyor olacağım," dedi. "Bu arada, sana birkaç güvenilir dev atadığımı bilmeni istiyorum. Bu kapının dışında durabilir ya da seni takip edebilirler."

"Neden?" Biraz telaşla sordum. "Tehlikede miyim?" Bana sıkı bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Standart prosedür. Endişelenmene gerek yok."

Sonraki birkaç gün boyunca, Aldrig'in yatak odamızda olduğunu gördüm. Çoğunlukla gece geç saatlerde geliyor ve benden önce uyanıyordu, hatta bazı geceler uyumak için bile gelmiyordu. Birkaç günde bir, jeologlar, arazi eksperleri, ekonomi uzmanları ve avukatlarla yaptığı yorucu toplantılardan kısaca bahsederek beni kırpılmış kelimelerle bilgilendirdi.

Saatlerce belgeleri inceledi, tasarıda payı olanları dinledi, danışmanlarıyla konuları tartıştı. Taslak üstüne taslak yazıldı, her biri bir veya daha fazla tarafça reddedildi.

Bunu başka tahminler izledi. Daha fazla tartışma. Daha fazla taslak hazırlama. Ve Aldrig tüm bunların ortasındaydı, her yönüyle denetliyor ve yanlış gitmemesi için süreci yönetiyordu.

Görünüşe göre, Alia Terra'daki buz devlerinin kralı olmak mutlak güce sahip olduğunuz anlamına gelmiyordu.

Tekrar uzaklaştı ve haftada iki kez kısa sohbetler dışında pek konuşmaz olduk.
Aldrig'in kafasının meşgul olduğu belliydi.

Düğünden kalan tüm acılar çoktan gitmişti ve kocaman evlilik yatağımdaki o uzun, yalnız geceler boyunca cinselliğimi kendi başıma keşfettim.

Bir gün onu çok az tanımama rağmen özlediğimi fark ettim.

Abigail, ona sırrımı açtığımda bilgece, "Yokluk kalbi daha çok sevdirir ve amcığı daha çok ıslatır," dedi. "O ne yaptığını biliyor."

Abigail çok yardımcı oldu. Odamda tek başıma oturmama izin vermedi ve dışarı çıkıp etrafı keşfetmem için beni ikna etmesi gerekmedi. Sarayın her yerinde yürüdük, sessiz bir muhafız her zaman bizi takip ediyordu. Sık sık sarayın diplomatik kanadını ziyaret ediyorduk, burada bazen Aldrig'i bir odadan diğerine koşarken ya da koridorlarda başka bir devle tartışırken görebiliyordum.

Farklı odalar farklı uzmanlar tarafından tutulmuştu ve Abigail bana birçok misafir odasının dolu olduğunu bildirdi. Yeni faturalar büyük bir olaydı.

"Eşini buldukları haberini almadan kısa bir süre önce üzerinde çalışmaya başladı. Tapınağa gitmek için her şeyi bıraktı ama işler çoktan yoluna girdiği için tasarı üzerinde çalışmaya devam etmek zorunda kaldı."

Abigail bana yeni yasaya şiddetle karşı çıkıldığını söyledi. Aldrig'in yapmaya çalıştığı şey ülkedeki feodal sistemi sona erdirmekti. Yaklaşık bir düzine zengin dev arazinin çoğuna sahipti ve dağlardaki madenleri işleten, tuz, grafit ve portal yapımında kullanılan değerli bir metal olan irrylium madenciliği yapanlar araziyi fahiş meblağlar karşılığında kiralıyordu.

Aldrig, madenleri gerçekten işletenlerin araziyi satın alabilmesi için yasayı değiştirmek istedi. Araziye sahip olmaktan sadece kâr elde eden ve ekonomi için hiçbir şey yapmayanlar ise yavaş yavaş varlıklarının bir kısmını kaybedecekti.

"Ullag onları yumurtluyor," dedi Abigail fısıldayarak, meşhur dev bir gün hışımla yanımızdan geçerken, bana küçümseyen bir bakış atarak. "Bunu sadece Aldrig'i kızdırmak ve o işe yaramaz soylulardan para koparmak için yapıyor. Burada kimse onu sevmez. Normal insanlarla konuşmaya bile tenezzül etmez, sadece kendi seviyesinde gördükleriyle konuşur."

Ullag'ın heybetli duruşunun yanı sıra mağrur bir üstünlük havası da vardı. Diğer devlere ya da başka bir ırktan gelen nadir ziyaretçilere bakmayı reddediyordu. Gülümsemeleri soylulara mahsustu ve ben bile sahte olduklarını anlayabiliyordum.

Sarayda üç haftadan fazla zaman geçirdikten sonra devleri okumakta oldukça iyiydim. Bu yüzden kimsenin Ullag'ı sevmemesi beni hiç şaşırtmadı.

Sarayda ve bahçelerde dolaşmanın yanı sıra şehir dışına da çıktık. Bir keresinde buz devi bir dişi gördük. Abigail onu bana gösterdi, yüzünde kıskanç bir ifade vardı.

Neden böyle hissettiğini hemen anladım.

Dişi, erkek devlerden biraz daha küçüktü ve başının etrafında ustaca örülmüş uzun, beyaz saçları vardı. Bir çift kırmızı pantolon giymişti... ve başka hiçbir şey giymemişti. Büyük, yuvarlak göğüsleri serbestçe sallanıyordu, koyu mavi meme uçları sertti.

Ama Abigail'in kıskandığı şey bu değildi. Dişinin etrafı en az bir düzine erkek tarafından sarılmıştı ve hepsi ona hediyeler veriyor, kalacak bir yer öneriyor, tiyatroya ya da gladyatör dövüşlerine davet ediyordu...

Ve hepsini teker teker kovdu, beğendiği hediyeleri topladı, diğerlerini sokakta bıraktı ve uzaklaştı.

"Hepsi böyle mi?" İnanmaz bir ifadeyle ona bakarak sordum.

"Hemen hemen," dedi Abigail başını sallayarak. "Ama yakında değişebilir. Aldrig bunu yaptığından beri tapınağa insan gelin almak için başvuran devlerin sayısı giderek artıyor. Bebeğiniz olur olmaz daha da fazlasının deneyeceğini umuyorum. Ama önce bunun mümkün olduğunu görmeleri gerek. Biliyorsun, burada insanlara biraz tepeden bakıyorlar. Bizler 'yumuşak' ve 'sıcak kanlıyız'... Ama en azından insanların kalplerini çiğnemeyiz."

Genç bir devin yerden güzel, pırıl pırıl bir kolye almasını izledik, yüzü çökmüştü. Dişi dev tarafından atılmış bir hediyeydi.

Gezmek ve Abigail ile dedikodu yapmak dışında günlerimi yemek yiyerek geçiriyordum. Çok geçmeden, asistanımın beni her gördüğünde kızgınlıkla iç çekmemesini sağlayacak kadar dolmuştum.

"Sonunda üzerinde biraz et var," dedi bir keresinde, kalçamı çimdikleyerek. "Güzel. Artık hamile kalabilir ve insan kızlara karşı ulusal bir hücuma neden olabilirsin."

Şakayla karışık söyledi ama ben gülmedim. Düğünün üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti. Artık Aldrig'i görmüyordum bile ve artık hamile olmadığımdan emindim.

Günlerimi elimden geldiğince iyi geçirdim. Aileme uzun mektuplar yazdım, onlara saraydan, yemeklerden, saray yaşamından komik ya da heyecan verici haberlerden bahsettim. Mektuplarımda neşeli ve mutlu görünmeye özen gösterdim.

Bana cevap yazdılar ve hayvan sahibi olarak geçirdikleri yeni hayatlarını anlattılar. Görünüşe göre, Daisy

Artık yumurta yiyebildiği ve her gün süt içebildiği için hızla büyüyordu. Kardeşim herkese bakarak mükemmel bir iş çıkarıyordu.

Onları özledim ama iyi olduklarını bilmek yükümü hafifletti.

Mektup yazmadığım ya da keşfe çıkmadığım zamanlarda buzdan heykeller yapmakla meşgul olmaya çalışıyordum ki bu da bir kraliçe için kabul edilebilir bir eğlenceydi. Gerçi ben sadece ismen bir kraliçeydim ve buzdan heykel yapmak benim uzmanlık alanım değildi. En azından saray bahçıvanlarının bana öğretmeye çalıştığı şekilde değildi.

Ağır aleti iki elimle tutarak kaldırmaya çalıştığımda bahçıvan özür dileyerek, "Elimizdeki en küçük keski bu," dedi. "Sanırım insan boyunda keskiler getirtebiliriz ama bu bir ya da iki hafta sürer."

Bundan sonra buz şekillendirme işim tamamen teorik hale geldi. Bahçıvanların bana doğru teknikleri göstermesini izledim ve aletlerin gelmesini bekledim.

Bir ya da iki kez Ullag'ın beni izlediğini sandım ama o da Aldrig gibi faturayla meşguldü. Tasarıyı hazırlamanın son aşamalarındaydılar. Aldrig kazanıyordu ve yasa yakında geçecekti, ancak soylular için bazı imtiyazlar içermesi gerekiyordu.

"Burası onların toprağı bile değil," diye homurdandı Abigail bir gün, bir grup telaşlı devin Ullag'la hararetli hararetli konuştuğunu gördüğümüzde. Ataları Değişim'den sonra orayı kendilerine ait olduğunu iddia ettiler. O topraklar üzerinde senin ya da benim kadar hakları var. Aslında senden daha az. Sen kraliçe olduğun için."

Kendimi hiç de kraliçe gibi hissetmiyordum. Çünkü bu unvana sahip olmak için tek iddiam Aldrig'le olan evliliğimdi ve artık düğünümüzün anısı bana gerçek bir olaydan çok bir rüya gibi geliyordu.

Ta ki bir akşam Abigail heyecanla bağırarak yatak odama girene kadar.

"Geçti! Tasarı resmileşti! Arag ve Rourke o kadar mutlular ki hayal bile edemezsiniz. Oğulları madenlerde çalışıyor ve bu değişikliğin onlar için daha yüksek ücretler anlamına geleceğini söylüyorlar. Herkes kutlama yapıyor!"

Pencereye doğru geldim. Avlu devlerle doluydu ve bazıları doğaçlama bir ziyafet için masalar ve bira fıçıları getiriyordu. Abigail sevinçle ayaklarının üzerinde zıpladı.

"Hadi, onlara katılmalıyız!"

Başımı salladım, kendimi her zamankinden daha fazla sahtekâr gibi hissediyordum. Onlar benim halkımdı ve ben de onların kraliçesiydim... Ama bu unvanı hak etmiyordum. Onların sevincini paylaşmayı hak etmiyordum ve oraya kocam olmadan gitmek inanılmaz derecede aşağılayıcı hissettirecekti.

Daha şimdiden devlerin şatoda hakkımda fısıldadıklarını biliyordum. Bana işe yaramaz bir eş derlerdi. Kocasının ilgisini çekecek kadar çekici değilmişim. Çocuklarını doğuracak kadar güçlü değil.

Aldrig'in yokluğunun ışığında, anlaşılabilir olsa da, bu fısıltılar beni etkiledi.

Ama Abigail haklıysa, bu yakında sona erecekti. Şimdi bana geri dönecekti. Tıpkı söz verdiği gibi.

Bu düşünce beni canlandırdı.

"Sen git," dedim içten bir gülümsemeyle. "Gerçekten, oraya git. Benim gözüm ve kulağım ol. Ben de... banyo yapacağım. Evet."

Abigail'e ikinci kez söylememe gerek yoktu. O gider gitmez kendimi banyoya kilitledim ve Aldrig'in tapınaktan sipariş ettiği henüz kullanılmamış bir şişe bakire yağı çıkardım.

Sonunda ona kavuşacaktım.

Kendimi çabucak yağladım ve güzel, dantelli bir gecelik giydim. Saçlarımın tokalarını açtım ve omuzlarımdan aşağı dökülmesine izin verdim. Artık ince ve itici değil, yiyecek ve kozmetik ürünlerine erişimim olduğu için parlak ve sağlıklı görünüyordu.

Aynada kendime baktım, Aldrig'in beni tapınakta olduğu gibi alacağı düşüncesiyle şimdiden kızarmıştım. Kalbim heyecanla çarparak banyodan çıktım ve pencerenin yanında durup beklemeye başladım.

Az sonra kapı açıldı ve gülümseyerek döndüm. Kaslı, mavi bir dev kapı aralığında durmuş, sırıtarak bana bakıyordu.

İrkildim ve üzerimi örtmek için bir battaniye kaptım, acelemden tökezledim. Çünkü o benim kocam değildi.

Bölüm 8

Lucy

Ullag'dı. Bir an orada öylece durup bana baktı. Yüzündeki geniş sırıtışa rağmen gözleri soğuktu. Zalimce bir şeyle parlıyorlardı ve içgüdülerim tehlikeyi hemen fark ederek bir adım geri çekildim.

Kahretsin.

Gözlerim etrafta kaçış yolları aradı. Tam kapının önünde duruyordu, yani bu mümkün değildi. Banyodan birkaç adım uzaktaydım ama kapıya ondan daha yakın olmama rağmen onun bacakları daha uzundu.

Eğer banyoya doğru koşarsam, beni ne kadar hızlı takip ederdi? Çok hızlı.

Kendimi içeri kilitlesem, kapıyı kırar mıydı? O kadar da sağlam değildi. Ama muhtemelen biraz çaba gerektirirdi, ayrıca gürültü birilerini çekebilirdi.

Gürültü. Bağırmalı mıyım? Bir an için bunun aşırı olduğunu düşündüm. Ne de olsa orada öylece duruyordu ve içgüdülerim yanılıyor olabilirdi.

O zaman burada bile olmamalıydı.

Dışarıdaki gürültülü partiyi hatırlayarak pencereye baktım. Pencereler ses geçirmezdi ve kapılar da sesleri oldukça iyi bastırıyordu. Yani eğer çığlık atacaksam, bunu şimdi yapmalıydım, kapı hala...

Ullag içeri girdi ve kapıyı sessiz bir tıkırtıyla kapattı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Burada ne yapıyorsun?" Sakin görünmeye çalışarak söyledim.

Çünkü doğrudan çığlık atıp kaçmaya başlarsak, oyun daha başlamadan bitmiş olacaktı. Bunu uzatmak benim çıkarımaydı.

Ullag bir adım daha yaklaşarak güldü. İrkilmemek için omuzlarımı destekledim. Konuşmaya devam ederse, belki de bana yeterince zaman kazandıracaktı... tam olarak ne?

Abigail gitmişti, ziyafette eğleniyordu. Aldrig dışında buraya gelen tek kişi oydu. Şimdi gelme ihtimali ne kadardı? Uzun zaman önce fatura halledilir halledilmez geleceğine dair bana söz vermişti... Yoksa vermiş miydi? Dışarıda kalıp kutlama mı yapacaktı?

Peki korumam neredeydi? Eğer Ullag buradaysa, bu onun kayıp olduğu anlamına geliyordu.

Kahretsin.

Çenemi sıktım, içim titriyor olsa da Ullag'a ters ters baktım. Hayal görmüyordum. Eğer kimse beni kurtarmaya gelmezse, mahvolmuştum çünkü onunla fiziksel olarak savaşmamın hiçbir yolu yoktu.

"Kardeşim benden bir şeyler alıp duruyor," dedi, sesi o kadar somurtkandı ki, bu kadar korkmasam acınası olurdu. "Şimdi ben de onun bir şeyini alacağım."

"Gitmeni istiyorum," dedim, o kadar dik duruyordum ki vücudum gerginlikten titriyordu. "Burada olman uygun değil."

Ullag kocaman mavi kollarını göğsünde kavuşturdu ve sırıttı.

"Yap beni."

Korkumu bir kenara iterek onun duruşunu taklit ettim.

Onu konuşturmaya devam edin. Konuştuğu sürece hiçbir şey yapmayacaktır.

"Beni incitirsen Aldrig'in sana haddini bildirmek için bir bahanesi olacağını biliyorsun, değil mi? Ben onun karısıyım," dedim, sesim o koşullarda mümkün olabileceğini düşündüğümden daha güçlü çıkıyordu.

Ama bacaklarım titriyordu. Bunu saklamak mümkün değildi.

"Denediğini görmek istiyorum," dedi Ullag, sırıtışı çirkin bir yüz buruşturmasına dönüşürken yüzü mavinin daha koyu bir tonuna büründü. "Çünkü benim yerim o taht. Ve şimdi onu elde etmek için yeterli desteğe sahibim. Sadece aptalca bir şey yapmasına ihtiyacım var, ki yapacak. Kadınlara karşı her zaman zayıftı. Kendini mahvedecek. Ve sen de son kar tanesi olacaksın, insan kız."

İrkildim. *Son kar tanesi.* Aldrig'in bana verdiği evcil hayvan ismi Ullag'ın ağzında kulağa çok iğrenç geliyordu ama aynı zamanda iğrençti de. Son kar tanesi, bardağı taşıran son damla gibi bir anlama gelen dev bir deyişti.

Eğer bir dağın yamacına çok fazla kar tanesi düşerse, bu bir çığ başlatır.

Aldrig'in bana bu ismi vermiş olması şimdi ironik görünüyordu. Eğer Ullag'ın planı işe yararsa, gerçekten de kocamın sonu olacaktım.

Evliliğimiz daha başlamadan önce.

Hayır. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Etrafıma tekrar baktım, kaçış yolları için önceki taramamda kaçırdığım her şeyi gözümün önüne getirdim. Elbette onunla savaşmanın ya da onu yavaşlatmanın bir yolu vardı. Ve eğer bir yol varsa, onu bulup kullanacaktım.

Ullag bir adım daha yaklaşarak güldü.

"Yapacak bir şey yok, insan kız. Buradan çıkmanın bir yolu yok. Ve kimse senin için gelmiyor. Sevgili kardeşim şu anda zaferinin tadını çıkarıyor. Kadeh kaldırıyor. Konuşmalar yapıyor. Sonunda işe yaramaz küçük karısını hatırladığında çok geç olacak."

Dudaklarını yalayarak yaklaştı ve ben de yana doğru adım atarak banyoya yaklaştım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim sesim titreyerek. Hâlâ bir planım yoktu ve çok yakınımdaydı ve *aman Tanrım*, siki sertleşmişti. Pantolonunun üzerinden dış hatlarını görebiliyordum.

"Ama ben biliyorum," dedi sinsice yaklaşarak. Kenara çekildim ama artık o kadar yakındı ki ondan yayılan soğuğu hissedebiliyordum. Bu beni ürpertti. "Seni gösterdiğinden beri bunu yapacağımı biliyordum. Ve kendini kandırma. Seni sikerken ne yaptığını çok iyi biliyordu, ben de görebiliyordum. Aslında benden kurtulmak için seni almamı istiyor. Ama bu onun istediği gibi olmayacak."

Midem bulandı, boğazımda safra birikti. Çünkü Ullag'ın sözleri içimde sıkı ve acı verici bir akor oluşturmuştu. Abigail bana onunla kardeşi arasındaki ilişkiyi açıkladığı andan itibaren Aldrig'den şüphelenmeye başlamıştım.

O zaman görmezden geldim. Ama... beni uzun süre ihmal etti. Amacı gerçekten bu muydu? Aldrig onu cezalandırabilsin diye Ullag'ın beni kirletmesini sağlamak mı?

Ullag güldü, gözleri memnuniyetle parlıyordu.

"O kadar da aptal değilsin, değil mi insan kız? Seni gerçekten önemsediğini düşünecek kadar saf değilsin. Sen ve ben birbirimize benziyoruz. İkimiz de kardeşimin gerçekte kim olduğunu görebiliyoruz."

Durdu. Banyoya varmak üzereydim ve Ullag yatağın yanında, benden bir adım ötedeydi. Kalbim boğazımda atıyor, ellerim terden kayganlaşıyordu.

"Bak ne diyeceğim," dedi beni değerlendirerek. "Kendi isteğinle bana gel, ben de ona verdikleri yağı kullanayım. Sana kendini iyi hissettireceğim. Onun yapabileceğinden çok daha iyi. Ve daha da iyisi, bunu yaşayacaksın. Ne dersin?"

"Bir düşüneyim," dedim ve hemen banyoya koştum.

Kapıyı açtım ve tam içeri adım atacaktım ki bir şey eteğimi çekti.

Gecelik. Çığlık attım, sendeleyerek geri çekildim ve Ullag arkamdan hırladı.

Gücümü topladım ve elbisemi çekiştirerek banyoya doğru ittim. Kumaşın yırtılma sesi duyuldu ve direncim kaybolurken ilerlemeye devam ettim. Banyonun içine düştüm ve arkamı döndüğümde Ullag'ın kocaman yumruğunda geceliğimin bir parçası buruşmuş halde bana saldırdığını gördüm.

Kapıyı kapatacak zaman yok. Düşünecek zaman yok.

Küvetin kenarında duran yağ sürahisini aldım ve yere fırlattım. Kristal milyonlarca parçaya ayrıldı ama işe yaramadı çünkü Ullag ayakkabı giyiyordu ve zaten derisi parçaların ona zarar veremeyeceği kadar sertti.

Yağ, parıltılı, altın rengi bir su birikintisi halinde yere yayıldı.

Ullag böğürdü ve ben daha başka bir şey yapmayı düşünemeden kapıdan çıktı. Su birikintisinin içinde durdu ve yumruğunu boynuma dolayarak beni zahmetsizce yerden kaldırdı.

Tekmeledim, boğazım sıkıldı. Ama tüm gücümle mücadele etmeme rağmen bacaklarım onu çizecek kadar bile uzanmadı.

Ullag'ın yüzü görüş alanımı doldurdu. Koyu mavi, sert, manik bir şekilde yanan gözleri vardı. Bana nefretle baktı ve nefes nefese kaldı.

"Kolay yolu seçebilirdin. Şimdi... Göreceğiz. İyi davranırsan bunu yaşamana izin veririm. Bana karşı gelirsen... Cesedini sikerim."

Tekrar tekmeledim, taş gibi parmaklarını tırnaklarımla tırmaladım ama faydası olmadı. Çoktan zayıflamaya başlamıştım, başım baskıdan patlamaya hazır hissediyordum, vücudum oksijen eksikliğinden gevşiyordu.

Ullag homurdandı ve yakama uzandı. Keskin bir çekişle geceliği üzerimden sıyırdı ve yaklaşan karanlıkta, göğsümde nefesinin soğuk esintisini hissedebiliyordum...

Uzaklarda bir yerde bir ses vardı. Sorgulayıcı bir ses. Sadece hayal mi görüyordum? Gözlerimi tekrar tekrar kırpıştırdım, karanlığı uzak tutmaya çalıştım ve bunun faydasız olduğunu, batmakta olduğumu biliyordum...

Başka bir ses. Çok, çok uzakta, bana ulaşamayacak kadar uzakta, ama yine de kalbim daha hızlı atmaya, beni son bir mücadele için uyandırmaya çalıştı, çünkü artık umut vardı. O ses... O sesi tanıyordum. Aldrig'di.

Öyle olmalıydı.

Ullag hırladı ve bir adım öne çıktı. Ve sonra nefesi kesildi.

Her şey çok hızlı oldu. Bir an banyoda durdu ve ben onun pençesinde çaresizdim.

Bir saniye sonra havada uçuyorduk, boynumdaki tutuşu zayıflıyordu. Yavaş, hülyalı bir düşüştü, sanki kalın bir suda sürükleniyormuş gibi... Ve sonra hızlandı. Ullag'ın göğsüne çarparak öksürdüm çünkü artık nefes alabiliyordum.

Kaymış olmalı. O yağın içine dökmüştüm.

Gülmek istedim ama yapamadım. Boğazım yanıyordu, ciğerlerim acıyordu ve düşünemeyecek kadar başım dönüyordu.

Henüz hareket edemiyordum ve bu yüzden o şekilde, aşağılık devin üzerinde yatar vaziyette kalmak zorundaydım ama nefes alabiliyordum ve her an kalkıp yardım çağırabilirdim...

Biri beni yakaladı ve Ullag'dan çekip çıkardı. Bir çift sert ve soğuk kol beni sardığında tekrar öksürdüm ve derin nefesler aldım. Tamamen çıplaktım ve soğuktan şiddetle titredim ama bu aynı zamanda sersemliği atlatmama da yardımcı oldu.

Birdenbire, sanki içeri yeni giren birinin gözünden durumu net bir şekilde görebiliyordum. Peki kimdi o? Aldrig'in sesini duyduğumu sandım.

Daha şiddetli titredim ama soğuktan değil. Olamaz. Eğer Aldrig bizi böyle görseydi... Ben,

Ullag'ın üstünde çıplak...

Bok. Bok, bok, bok.
"Ne oldu?" diye sordu kocamın soğuk ve öfkeli sesi.

Bölüm 9

Lucy

"Bana saldırdı," dedim ve hemen tekrar öksürmeye başladım.

Soğuk, sert bir parmak çenemi yukarı itti. Acıyla yutkundum ve Aldrig'in bakışlarıyla doğrudan karşılaşmak için kendimi zorladım. Ben masumdum. Eski sevgilileri ve Ullag ile yaşadıkları ne olursa olsun, onu aldatmamıştım ve bunu kanıtlamak için elimden geleni yapacaktım.

Ama midemde şimdiden bir umutsuzluk hissi vardı. Bana inanmazdı, değil mi?

Aldrig'in gözlerine baktığımda soğuk ve yabancıydılar. Kapalı. Bana sanki varlığım bile onu tiksindiriyormuş gibi baktı ve ben ağlamamak için dişlerimi sıktım.

"Buraya geldi ve beni senden alacağını söyledi," dedim, sesim korkunç derecede kısık olmasına rağmen kelimeleri aceleyle söyledim.

Banyodan yüksek sesli bir inilti gelirken Aldrig gözlerini kaçırdı.

Aynı uzaylı sesiyle, "Üzerine bir şeyler giy," dedi ve yüzüme bakmadan beni yatağa oturttu.

Tekrar titredim, aniden kendimi saracak bir kürk yığını diledim. Çok soğuktu, yakınlığı yakıyordu ama şimdi yanımdan ayrıldığı için daha da üşüdüğümü hissediyordum.

Aldrig Ullag'a gitti. Yüksek bir gümbürtünün ardından bir inilti geldi. Orada öylece oturup baktığımı fark ettim ve ayağa fırladım, ayağım yere basmadan önce biraz tökezledim ve hızla gardırobuma yöneldim. Ellerimin titremesine rağmen hızlıca giyindim.

Çok geçmeden Aldrig baygın haldeki Ullag'ı banyodan çıkardı. Ullag'ın yanağında büyük, siyah bir yara izi gördüğümde ağzım açık kaldı. Daha önce orada değildi ve hemen Aldrig'in ona vurmuş olabileceğini düşündüm.

Belki de tüm umutlar kaybolmamıştı.

Ama sonra Aldrig omzunun üzerinden buz gibi gözlerle bana baktı ve ben yine ürperdim. "Beni takip edin."

"Önce konuşabilir miyiz?" Panikleyerek sordum. Neyin peşinde olduğundan emin değildim ama öfkesine bakılırsa iyi bir şey gelmiyordu.

"Sonra görüşürüz."

Döndü ve Ullag'ın ağırlığı altında hafifçe eğilerek dışarı çıktı.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak takip ettim. Boğazım acıyordu ve adrenalin hâlâ kan dolaşımımda dolaşıyor, beni gerginleştiriyordu. Aldrig koridorda yürüdü ve merdivenlerden inerek avluya giden en kestirme yolu seçti; yutkundum ve bana ayak uydurmak için hızlı adımlarla yürüdüm.

Daha sonra konuşacağımızı söylediyse, bu dinleyeceği anlamına gelmeliydi. Değil mi?

Ve yine de... Bir sızlanmayı bastırdım, çünkü ne olacağını biliyordum. Aldrig'in benden önce iki sevgilisi olmuştu ve her biri Ullag tarafından kolayca baştan çıkarılmıştı. Aynı şeyin benimle de olmasını beklemesi gayet mantıklıydı.

Olanları anlatsam bana inanır mıydı? Peki ya Ullag kendine gelirse? Yalanlar söyleyecekti, biliyordum. Aldrig'e pes ettiğimi söyleyecekti, tıpkı diğerleri gibi.

diğer dişiler.

Ve sonra, mahvolurdum.

Kalbim boğazımda, aptallığıma lanet okuyarak kocamın peşinden koştum. Tapınağa hiç başvurmamalıydım. *Mükemmel genetik eşleşme, kıçımın kenarı!* Ailemi kurtarmak için daha çok çabalamalı, daha çok çalışmalı, başka bir şey yapmalıydım!

Artık çok az tanıdığım bir kocanın merhametine kalmıştım çünkü o bir kraldı ve elbette krallık benden daha önemliydi.

Aldrig, Ullag'ı da yanında sürükleyerek avluya çıktı. Kapıdan geçerken onu takip ettim ve dev kalabalığı sessizleşip hepsi krallarını izlemek için dönerken geride durdum.

Ullag'ı yere fırlattı ve dev acı içinde inledi ama gözlerini açmadı.

"Bugün kardeşim karıma evlenme teklif etti," dedi Aldrig. Normal sesiyle konuşuyordu ama bu ses sessizlikte yankılanıyordu. İnsanlar hareketsiz durmuş, dikkatle dinliyorlardı. "Adet olduğu üzere onu başkentten ve ülkeden sürgün ediyorum."

Soluk soluğa mırıldanmalar ve arkada bir kargaşa vardı. Bazı soylular kalabalığın arasından kendilerine yol açtı.

"Luca, Sveg!" Aldrig yüksek sesle söyledi. "Onu bağlayın ve geçitten götürün. Yaşadığı sürece ülkeye giremeyecek."

"Buna hakkınız yok," dedi soylulardan biri, kırmızı bir tunik giymiş küçük bir dev. "Başkasının eşini almaya karşı bir yasa yok. Bizim topraklarımızı insanlarınkiyle karıştırmış olmalısınız. Bizim geleneklerimiz farklıdır ve bir kral bunu unutmamalıdır!"

Aldrig gülerek soyluya sert bir bakış fırlattı. Kahkahası o kadar gürültülüydü ki, kalabalığın içinde kopan fısıltıları bastırdı.

"Görünüşe göre geleneklerimizi sizden daha iyi biliyorum Lord Rakr," dedi alaycı bir tavırla. "Bir kralın *karısının* konumunun farklı olduğunu unutmuş görünüyorsun. Bir eş sadece krala aittir. Eğer başka bir dev ona elini sürerse, sürgün edilir. Atalarımızın geleneği böyle emrediyor."

Soylu ağzı açık bir şekilde Aldrig'e baktı. Aldrig sırıtarak başının üzerinden onu izleyen kalabalığa baktı.

"Yasalarımızla ilgili hızlı bir gözden geçirme kursuna ihtiyacınız varsa, uygun parşömenlerle kendinizi yeniden tanımak için iznim var. Sizi beklemekten mutluluk duyacağımıza eminim."

"Onun senin karın olduğunu nereden biliyoruz?" diye bağırdı bir başka soylu, suçlayıcı bir parmakla beni göstererek. "Onunla gizlice evlendin. Tek bildiğimiz, rakibinden kurtulmak için bir hile olabileceği. Ullag'dan nefret ettiğini herkes biliyor."

"Evliliğe tanıklık edildi. Tıpkı zifaf gibi," dedi Aldrig, sesi keskinleşerek.

"Evliliği onaylıyorum," diyen Sveg'i Luca takip etti.

Kırmızı tunikli soylu hatasını telafi etmiş olmalıydı çünkü parmağıyla Aldrig'i işaret ederek öne atıldı.

"Sen gerçekten bir buz devi misin?" diye bağırdı, ağzından tükürükler saçarak. "Bir insan dişisini dev bir kardeşe tercih mi edeceksin?" Kollarını iki yana açarak kalabalığa döndü. "Ne tür bir kral kendi akrabası yerine bir yabancıyı seçer? Ne tür bir kral kardeşini yabancı bir kadının sözüyle sürgün eder? Belki de topraklarımızı terk etmeli ve insanlar arasında yaşamalı!"

Kalabalıktaki mırıltılar, tahmin ettiğim gibi tezahürata dönüşemeden Aldrig tekrar güldü, kahkahası avluda yankılandı.

Herkes sessizleşti.

"Meydan okumanızı kabul ediyorum Lord Rakr," dedi geniş bir sırıtışla. "Eğer beni kovmaya çalışırsan

Düello. Geleneksel olduğu üzere, bunu iyi bildiğinize eminim."

Rakr gözlerini kocaman açarak yavaşça arkasına döndü. Kollarını iki yanında gevşekçe tutarak dimdik duran Aldrig'e baktı. Sonra hâlâ baygın olan ve Sveg ile Luca arasında tutulan Ullag'a baktı ve son olarak diğer soylulara yalvaran bir bakış fırlattı.

Ama hepsi gitmiş, kalabalığın içinde dağılmışlardı.

Aldrig'e karşı o vardı. Ve Aldrig daha büyük, daha acımasız ve daha güçlüydü. "Çekiliyorum," dedi Rakr sonunda, yüzü aşağılanmışlıktan mosmor olmuştu.

"Akıllıca bir karar," dedi Aldrig ciddileşerek. "İlk kararın. Pekâlâ. Bana meydan okuduktan sonra düellomuzu kaybettiğin için, unvanını ve topraklarını elinden alıyorum. Şimdi gözümün önünden kaybol."

Rakr aceleyle geri çekildiğinde, Aldrig Luca ve Sveg'e başıyla işaret etti. Ullag'ı çekip götürdüler ve Aldrig sonunda bana döndü.

"Buraya gel, Lucy."

Yutkundum, öncekinden daha da gergindim. Herkes gibi ben de gösteriyi nefesimi tutarak izlemiş, neredeyse benim de başımın belada olduğunu unutmuştum.

Titrek bacaklarımla ona yaklaştım. Aldrig elimi tuttu ve kolumda heyecan verici bir ürperti oluştu. Bir an için gözlerimiz buluştu ve bana yarım bir gülümseme verdi.

Ne...?

"Bu benim karım!" diye seslendi diğer devlerin başlarının üzerinden. "Şahitler huzurunda evlendiğim insan karım! O benim seçilmişim, sevgilim, varislerimin taşıyıcısı ve benim geleceğim! Kim ona elini sürerse cezalandırılacaktır. Eğer birlikteliğimize bir daha meydan okunursa, bunu bir düelloya meydan okuma olarak kabul edeceğim."

Avlu son derece sessizdi ve ön sırada duran devlerin kalbimin çılgınca atışını duyabileceğinden emindim.

Aldrig elimi sıktı ve beni daha yakına çekti.

"Şimdi müsaadenizle biraz ara vereceğim. Son bir aydır bu faturayla uğraşıyorum ve çift hayatının zevklerini ihmal ediyorum. Eşim çok anlayışlı davrandı, bunun için ona teşekkür ediyorum ama ne onun ne de benim sabrımız kalmadı."

Kalabalıktan birkaç kahkaha ve cesaretlendirici bir bağırış geldi. Ben kızardım ve Aldrig sessizce kıkırdadı.

"Her şey planlandığı gibi giderse, yakında mutlu haberler bekleyebilirsiniz," dedi ve bu da daha fazla kahkahaya neden oldu. "Şimdi neşelenin ve karımın sağlığına için. Buna ihtiyacı olacak!"

Beni tezahüratlar ve alkışlar arasında saraya geri götürdü ve yüzüm o kadar sıcaktı ki, buharlaştığından emindim.

"Gel karıcığım," dedi Aldrig, içeri girdiğimizde bana dönerek ve gürültü sadece uzaktan gelen bir uğultuya dönüştü. "Telafi etmemiz gereken çok şey var."

Bölüm 10

Aldrig

Yatak odasına gittiğimizde odanın ortasında durmuş, ellerini ovuşturuyor ve endişeli görünüyordu. Yüzünün kızarması ilk seferki kadar lezzetliydi ve uzun zamandır inkâr ettiğim arzum canlanınca bir an için düşüncelerim dağıldı.

Ama hayır. Önce işleri yoluna koymalıydım.

Kapıyı kapattım ve yavaşça yanına gittim. Duygusal karmaşasına rağmen gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle bana baktı ve ben de gülümsedim.

Ama sonra boğazındaki kırmızı izlere baktım ve gülümsemem kayboldu.

"Başka bir yerin acıdı mı?" Parmağımı boğazında gezdirerek sordum, dokunuşum nazikti.

İç çekti, elimi tuttu ve parmağımı kızarmış tenine bastırdı.

"Soğuttuğunuzda şimdi çok daha iyi. Ve hayır. Tam zamanında geldin. Şimdi iyiyim. Kendimi güvende hissediyorum," dedi gözlerini yüzüme kaldırarak.

"Neye ihtiyacınız var?" Ben sordum.

Karımın içini açmak ve bir ay boyunca kendimden esirgediğim her şeyi ondan almaktan başka bir şey istemesem de, o hazır olana kadar bekleyecektim.

Gözlerini aşağıya dikti ve boğazındaki elimi bıraktı. Elimi çektim ve ellerini birbirine kenetleyerek sıkıca yutkunmasını izledim.

"Sadece... Benimle kalır mısın?" diye sordu kirpiklerinin arasından bakarak. "Lütfen."

Alnındaki saçları havalandırarak uzun bir nefes verdim. Benim de istediğim buydu ve yalnızlık ya da başka biri yerine benim varlığımı seçmesi beni mutlu etti.

"Ben varım, kar tanesi. Senin yanından ayrılmayacağım."

Gülümsedi, gözleri ısındı. Yine de boğazındaki izleri her gördüğümde öfkelenmekten kendimi alamıyordum.

"Öylece sürgün edilmeyecek," dedim sakin bir sesle. "Bir kargaşaya neden olmadan onu yargılayamazdım. Bu yüzden size saldırdığını açıklamadım. Bu bir mahkeme gerektirirdi ve benim buna sabrım yok. Bu yüzden Ullag, kimsenin onun ölümünün intikamını almak istemeyeceği uzak bir diyarda sessizce halledilecek."

Gözleri büyüdü ve başını salladı. Kaşlarımı çattım, bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. "Onu bağışlamamı mı istiyorsun? Çünkü bağışlamayacağım."

"Mesele o değil," dedi hemen. "Onu bir daha görmek zorunda kalmayacağımı bilmek beni mutlu edecek. Ve teşekkür ederim. Ben sadece..." Gözlerini indirdi ve bir adımdan diğerine geçti. Sonunda omuzlarını dikleştirerek başını kaldırdı. "Size doğrudan soracağım. Lütfen dürüst olun."

"Yapacağım."

"Bunu bilerek mi yaptın?" diye sordu. "Bana saldıracağını ve böylece bir bahanen olacağını mı düşünüyordun? Bu konuyu açtığım için üzgünüm, çünkü bana hemen inandınız ve ben burada sizden şüphe ediyorum, ama bunu sizden duymam gerekiyor."

Bir an için onu inceledim ve bu sonuca nasıl vardığını merak ettim.

"Doğruyu söylediğini nasıl anladım biliyor musun?" Onun yerine ben sordum. Başını salladığında,

Ona söyledim. "Sonunda seninle birlikte olmak için buraya geldiğimde, korumanı yerde baygın halde buldum. O zaman anladım. Yatak odamıza her kim girdiyse, senin davetin üzerine gelmemişti."

Küçük bir nefes alıp verdi, omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı.

"O iyi mi?"

"Muhafız mı? İyileşecektir. Ve neden her yerde seni takip eden ve kapının önünde duran muhafızlar tuttuğumu biliyor musun?"

"Ullag yüzünden mi?" diye sordu.

"Evet. Sana zarar vermeye çalışacağından emin değildim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Ama hiçbir şeyi şansa bırakmak istemedim. Yani hayır, rakibimden kurtulmak için seni kullanmadım. Seni tehlikeye atmadım, en azından bilinçli olarak atmadım ve seni korumak için elimden geleni yaptım."

Derin bir nefes aldım ve onun geniş, savunmasız gözlerine baktım.

"Ama ben seni ihmal ettim. Sen benim karımsın ve yabancı bir ülkeye nakledildin ve kraliçe unvanıyla yüklendin. Ben de fatura üzerinde çalışıyordum. O zamanlar daha önemli görünüyordu. Haftalar değil, birkaç gün sürer diye düşünmüştüm."

Başını sertçe salladı, saçları dalgalanıyordu.

"Hayır, buna odaklanmakta haklıydın. Görev her şeyden önce gelir." Elini tuttum ve parmak eklemlerini öpmek için eğildim.

"Her şeyden önce karıma karşı bir görevim var. Aynı hatayı tekrarlamayacağım Lucy. Bu yüzden lütfen beni affet."

Parmaklarıyla yanağımı okşadı, sıcak dokunuşu uzun zamandır bastırılmış duyguları yüzeye yaklaştırdı.

Onun sıcaklığını özlemiş, dokunuşunu arzulamış ve şefkatine aç kalmıştım. Ve tüm bu zaman boyunca kendimi inkar ettim, çünkü biliyordum: karım olan zevk kuyusundan bir kez içmeye başladığımda, hiçbir şey beni ondan uzak tutamazdı.

"Şey, oldukça yalnızdım," diye kabul etti. Sonra sinsi bir bakışla ekledi: "Ve azgın."

Başımı kaldırıp onun parlak allığını ve ıslak, ayrık dudaklarını inceledim. Konuşma zamanının geçtiğini hemen anladım. Karım beni istiyordu, tıpkı benim onu istediğim gibi.

"Gördün mü Lucy," dedim ona ne kadar sert olduğumu gösterebilmek için doğrulurken. "Demir gibi bir iradeyle kendimi senden uzak tuttum. Çünkü seni becermeye başladığım anda duramayacağımı biliyordum. Krallık etrafımızda yanabilirdi ve ben yine de senin sıcak küçük amından ayrılamazdım."

Aletimi göğüslerine bastırdığımda nefesi kesildi, vücudunun sıcaklığını hisseder hissetmez anında sertleşti.

"Yağ," dedi hızlı hızlı nefes alarak. "İçine kaymasını sağlamak için şişeyi parçaladım."

Erzaklarımı sakladığım dolaba gittim. Açtığımda, Lucy uzun şişe sırasını görünce nefesi kesildi.

"Bir düzineden fazla," dedim. "Daha fazlasının daha sonra gelmesi planlanıyor." Elimde bir şişeyle ona döndüm. "Çünkü artık karımı hak ettiği zevkten mahrum etmeyeceğim. Seninle her gün yatmayı planlıyorum, eğer dayanabilirsen birden fazla kez. Çünkü ne demişler, yokluk kalbi daha çok büyütür. Sana oldukça düşkün oldum, karıcığım."

Kızarması şiddetlendi ve dudaklarını yaladı, gözleri süzülen sikimde gezindi. Sonra başka bir şey söylemeden kıyafetlerini çıkardı ve yatağa tırmandı. Dört ayak üzerine kalktı ve sırtını dikleştirerek bana güzel kıçının birinci sınıf görüntüsünü sundu.

"Çok heveslisin, küçük kar tanesi," diye fısıldadım, yaklaşırken.

"Seni bekliyordum," dedi sesi boğuklaşarak. "Kendim için küçük bir hazırlık yaptığımı görebilirsin."

Daha yakına eğildiğimde, gerçekten de kırmızı amının yağla parladığını gördüm. Sabırsızlıkla sikimi avuçladım, görüşüm bir anlığına karardı. Tek istediğim o anda ve orada içine dalmaktı...

Ama kendimi beklettim.

Yavaşça. Şişeyi açtım ve avucuma biraz yağ döktüm. Bir parmağımı içinde döndürdüm ve açıklığına bastırdım. Parmağım sıcaklığının içinde kolayca kayarken, karım hoş, tiz bir ses çıkardı. Daha fazla yağ topladım ve tekrar yaptım. Tıpkı düğün törenimizde yaptığım gibi onu kendim için hazırladım.

Ama şimdi daha sabırsızdı. Kalçalarını oynattı ve muhtaç seslerle bana yalvardı ve kısa süre sonra, iki parmağımla amını çalıştırdım, inlemelerinin sesiyle onları içeri ve dışarı ittim.

Sonunda onları çıkardım ve sadece ona baktım. Kızarmış ve dolgunlaşmıştı, açıklığı gerilmişti ama yine de sikim için çok dardı, biliyordum.

İçine girdiğimde yakında buna alışacaktı. Ama şimdilik, karımın daha da rahatlamasına nasıl yardımcı olabileceğime dair bir fikrim vardı.

"Bir dakika bekle."

Sikimi yağla yıkadım ve kalçalarıma bir havlu sardım. Ona bir tane daha getirdim ve kendi etrafına çektiğinde, elini tuttum ve onu yatak odasından dışarı çıkardım.

Koridor boştu ve çok geçmeden uzun zamandır kullanmadığım gizli geçide ulaştık. Duvardaki sağ panele bastığımda ve geçit açıldığında Lucy sevinçle nefesini tuttu.

"Burada olduğunu bilmiyordum, çok iyi gizlenmiş," dedi elini tutup onu içeri götürürken. "Nereye gidiyoruz?"

"Bir kaplıcaya," dedim.

Birkaç kat dar merdivenden indik ve kısa süre sonra gizli kaplıcamın karlı kıyısına çıktık. Dışarıdaki soğuk hava tenini ısırdığında Lucy hemen titredi. Onu kucağıma aldım, bacaklarını etrafıma dolamasına izin verdim ve itiraz edercesine homurdanana kadar onu sikimin üzerine oturttum.

Durdum, uzunluğum onun sıcaklığının yarısındaydı. İkimiz de inledik ve bir an için ayaklarımın üzerinde sallandım, onun tarafından sarılmanın saf mutluluğunun üstesinden geldim.

Yine de dişlerinin takırtısı dikkatimi yeniden toplamama yardımcı oldu ve suya girdim, tüm vücudu yüzeyin altında kalacak şekilde daldım, sadece başı dışarıdaydı.

Kar tanem ani sıcaklık değişiminden dolayı tısladı ve derin bir nefes alarak suyun sıcaklığının içime işlemesine izin verdim.

Etrafımızdan beyaz buhar yükseldi. Lucy titremeyi bıraktı ve şaşkınlıkla etrafına bakındı. En yakın kayaya yaslandım ve gözlerimi kapattım, onun bu kadar yakınımda olmasının, aletimin onun içinde kılıflanmış olmasının verdiği hissin tadını çıkarıyordum.

Şehvetim derimin altında hoş bir akım gibi titreşiyordu ve bir an için öylece kalmaktan son derece memnundum.

"Bu inanılmaz," dedi Lucy, bacaklarını daha rahat bir şekilde etrafıma dolamak için kayarak. Aletim onun içinde daha derine kaydı ve ikimiz de zevkten nefes nefese kaldık.

"Kayalar görünmesini engelliyor," dedim, ön kolumu kıçının altında yeniden konumlandırdım, böylece hazır olana kadar sikimden daha fazla kaymayacaktı. "Ve bunun senin için iyi olacağını düşündüm. İnsan standartlarına göre soğuk ve sert olduğumu biliyorum. Umarım en azından burada bu kadar umursamazsın."

"Hiç umurumda değil," dedi ve göğsüme, ulaşabildiği kadar yükseğe bir öpücük bıraktı. "Ama bu iyi hissettiriyor, evet. Teşekkür ederim."

Başını göğsüme yasladı ve bir süre öyle kaldık. Bana karşı yumuşaklığının, etrafımızdaki sıcak

suyun tadını çıkarıyordum ve onun tatlı amcığında güvenle tutulan sikim herhangi bir yumuşama belirtisi göstermiyordu.

Kısa süre sonra kıçını oynatmaya başladı ve ben de aşağı kaymasına izin verdim. Tekrar hareket edene kadar böyle bekledik. Yavaş yavaş, horozum birbirimize karşı aynı hizaya gelene kadar ona daha derine bastırdı.

İnledim, şehvetim şimdi daha da keskinleşiyor ve beni lüks uyuşukluğundan çıkarıyordu. Lucy suya uzandı ve karnındaki şişkinliği hissedince nefesi kesildi. Teninde şeklimin izini sürerken parmaklarının hafif dokunuşunu hissettim.

"Çok iyi hissediyorsun, kar tanesi," diye mırıldandım, onu daha yükseğe kaldırarak. "Sonsuza kadar içinde kalabilirim." Bununla birlikte, onun sikimden aşağı kaymasına izin verdim. Amcığı beni bütünüyle yuttuğunda ikimiz de inledik ve

Onu tekrar yukarı kaldırdım, keyifli sürtünmeden tıslıyordu.

Yavaş ve eşit bir ritim tutturdum. Su yerçekimini yavaşlatıyor, kaplıca çiftleşmemizi uzun süre devam etmesini istediğim işkenceli, enfes bir deneyime dönüştürüyordu.

Kısa süre sonra Lucy tekrar aşağı uzandı ve yüzünün kızarmasını, dudaklarının ayrılmasını, yukarı bakarken gözlerinin cam gibi olmasını izledim. Parmakları klitorisinde, kendini orgazma ulaştırdı, amcığı etrafımda o kadar sıkılıyordu ki, o anda boşalmamak için dilimi ısırmak zorunda kaldım.

"Bu amcığı döllerimle dolduracağım," dedim ona, etrafımda dalgalar halinde sıkılıp gevşediğinde, zevkten nefes nefese kaldığında. "İçine o kadar derin boşalacağım ki, hepsini almaktan başka seçeneğin olmayacak. Çocuklarıma sahip olacaksın, kar tanesi. Onları senin bu küçük şirin karnına koyacağım."

Başını geriye attı, tırnakları kollarımı kavrarken ön kollarıma batıyordu. Artık daha hızlı hareket ediyordum, sonunu getirme çabasından çenemi sıkıyordum, ama onun döllerimle dolu olduğunu, o kadar iyi kremlendiğini ve fışkırdığını görmek beni serbest bırakmaya yaklaştırdı.

Kendimi tutamadım.

"Hamile kalana kadar seni her gün sikeceğim karıcığım," dedim dişlerimi sıkarak, pozisyonumuzun elverdiği en hızlı şekilde onu sikerken. "Ve sonra, sana benim olduğunu hatırlatmak için seni her gün becereceğim. Bu am benim. Bu rahim benim. Bu sıcak küçük beden tamamen benim."

Gırtlaktan bir inilti çıkardı ve etrafımda sıkıca kenetlendi, başka bir orgazm onu kavradı.

İnledim, artık kendimi tutamıyordum. Onu sıkıca tuttum ve içine doğru becerdim, sikimi gidebildiği kadar derine ittim ve karımın doğurgan vücuduna akan spermleri serbest bıraktım.

Onu kendime çektim, taşaklarım sıkılaştıkça zor nefes alıyordum, orgazmımın yankıları içimi baygın bir sıcaklıkla dolduruyordu. Lucy yumuşak iniltiler çıkardı, hala bana sıkıca sarılmıştı. Elimi karnını okşamak için aşağı indirdim ve şaşkınlıkla donakaldım.

Biçimli insan karnı şişmiş, dışa doğru itilmişti. Onu dolduran sadece sikim değildi, daha fazlasıydı. Sanki şimdiden hamile gibiydi ve bir an için aklım karıştı, anlayamadım.

Sonra bunun benim dölüm olduğunu fark ettim. Ağzına kadar doldurmuştu ve sikim hala içinde olduğu için, amcığı da etrafını sımsıkı sardığı için, döllerimin dışarı çıkmasına imkan yoktu. Hepsi onun içindeydi ve patlamaya yakın bir şekilde onu dolduruyordu.

"Kar Tanesi? İyi misin?" Birden endişelenerek sordum. İnsan vücudu bu kadar hacim taşıyacak şekilde yaratılmamıştı, değil mi?

"İyi," diye mırıldandı, başı göğsüme doğru zayıfça hareket ediyordu. "En iyisi. Çok dolu. Bayıldım." "Acı çekmiyor musun?" Parmaklarım karnının kıvrımlarında nazikçe gezinirken sormaya devam ettim. "Hiçbir şey

içinizde yanlış bir his var mı?"

"Bundan daha doğru bir his olamazdı," diye iç geçirdi, içime sokularak. "Çok doluyum... Çok memnunum. İlk defa kendimi tamamlanmış hissediyorum. Böyle kalalım."

Sırtını ve omuzlarını okşadım ve karımın içine bolca boşalmış olmama rağmen, sikim sert ve istekli kaldı. Karımın bu şekilde döllerimle dolu olduğunu düşünmek, onu tekrar tekrar becermek istememe neden oldu.

Kısa süre sonra kıpırdandı. İçinden çıktım, fazlalıkların akmasına izin verdim ve sonra onu tekrar becerdim. O benimdi ve bunu ona her gün gösterecektim. Karım, hazinem.
Benim aşkım.

Lucy'nin Sonsözü

Uyuduğundan emin olmak için Daisy'nin üzerine eğildim. En küçük kardeşim saraydaki hayata iyi uyum sağlamıştı ama yine de bensiz uyuyamıyordu.

Benim yokluğumda acı çekmişti. Ama şimdi buradaydı ve ona her zaman yaptığım gibi bakabilirdim.

Aldrig tarafından gizlice buraya getirilen kardeşlerim geçitten geçer geçmez Daisy kendini bana attı ve saatlerce beni bırakmayı reddetti. Beni çok özlemişti. Diğer kardeşlerim onu rahatlatmak için ellerinden geleni yapsalar da, benim olmadığım bir hayata alışamamıştı.

Ama şimdi hepsi buradaydı. Aldrig onları ne kadar özlediğimi fark etti, ne kadar sık mektup yazıp aldığımı gördü ve sonunda bana kardeşlerimin taşınmaya karşı çıkıp çıkmayacağını sordu.

Ona memleketimizde onları tutan hiçbir şey olmadığını söyledim. Anne ve babamız ölmüş, yakılmış ve külleri savrulmuştu. Kardeşlerimin yaşadığı ev onlara ait değildi.

Konuyu kapattı. Bir hafta sonra kardeşlerim buradaydı ve Aldrig'in onlar için tahsis ettiği saraydaki odalara taşınıyorlardı.

Karnımın küçük kıvrımlarını okşayarak gülümsedim. Sessizce odadan çıktım ve Aldrig'in çoktan yatağa girmiş beni beklediği yatak odamıza doğru ilerledim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu hemen.

Ona hamile olduğumu söylediğimden beri yanımdan birkaç dakikadan fazla ayrılmayı reddetti.

Her hafta tapınağa kontrole gidiyorduk ve orada ırklar arası üreme üzerine çalışan biyoloji uzmanları hamileliğimi takip ediyordu. Şimdilik, çok düşük bir riskle mükemmel bir şekilde geliştiğini söylediler.

Yine de Aldrig benden kopamıyordu. Yapabildiği kadar çok görevi devretti ve kişisel olarak bir şeyle ilgilenmesi gerektiğinde beni de yanında getirdi.

Şimdi beni yatağa çağırıyor, sıcaklık farkıyla baş etme yöntemimiz olan sıcak su şişelerini düzenliyordu. Çarşafların arasına girdim, sırtımı onun önüne dayadım ve aramıza elektrikli battaniyeyi ittim. Aldrig sabırsızca kıpırdanana kadar böyle yattık.

Sırıttım. Uzanır uzanmaz aletinin sertleştiğini hissetmiştim ve sadece sonunda kontrolünü kaybetmesini bekledim.

"Komodinin içinde," diye mırıldandım.

Arkasını döndü, bir oraya bir buraya koşuşturdu ve bir an sonra yağla kayganlaşmış soğuk bir parmak içime girerek beni tahrik etti.

"Kendini iyi hissetmiyorsan hemen söyle ya da..." diye başladı, ama kendimi ona doğru bastırdım, vücudum sikinin içine doğru itilirken inlemesine neden oldum.

"Endişelenmeyi bırak ve beni becer. Lütfen kralım," dedim sesimde en ufak bir saygı belirtisi olmadan.

Ho homurdandı ve parmaklarını derine sokarak beni inletti. Kısa süre sonra hazırdım ve sikini içime doğru yönlendirdi.

Yavaş ve nazikçe seviştik ve Aldrig içime boşaldığında çekip gitmedi. Kocamın siki amımın derinliklerindeyken uykuya daldım, onu ısıtıyordum, böylece rahatlayabilir ve tüm yüklerinden kurtulabilirdi.

Ve her şey yolundaydı.

Aldrig'in Sonsözü

Evie omuzlarımda otururken ve üç yaşındaki kalbiyle gülerken etrafta koştum. Kulaklarımı küçük yumruklarıyla tutup beni sağa sola yönlendirdi ve ben de o beni yönlendirdiğinde nazikçe duvara çarpma noktasına kadar onun işaretlerini takip ettim.

Heyecanla ciyakladı ve ben de onunla birlikte güldüm, kulağımı sola çekiştirdiğinde keskin bir dönüş yaptım.

Lucy yakındaki bankta oturmuş, küçük Caspian'ı emziriyordu. Kollarında uyuyordu ve yumuşak mavi dudakları hâlâ meme ucunu bırakmayı reddediyor, uykusunda bile emiyordu. Kocaman bir çocuktu, her geçen gün büyüyor gibiydi. Lucy onun iştahına yetişebilmek için üç öğün yemek zorunda kaldığını söyleyerek şaka yapıyordu.

Bir sevinç çığlığı dikkatimi çekti. Bu Rijan'dı ve Daisy'yi sanki küçük bir bebekmiş gibi kucağında taşıyordu. Aynı yaştaydılar ama Rijan Daisy'den iki kat daha büyüktü ve bunu sık sık avantaj olarak kullanıyordu.

Daisy onu bırakması için bağırdı ama o gülüyordu, ben de müdahale etmemeye karar verdim. Kısa süre sonra, hiç şüphelenmeyen Rijan'ın kaburgalarına öyle sert bir dirsek attı ki, Rijan ona tutunamadı. Bir kar kedisi kadar çevik olan kız onun kollarından sıyrıldı ve kahkahalarla çığlık atarak kaçtı.

Lucy'ye bilmiş bir bakış atarak gülümsedim. O da gülümsememe göz kırparak karşılık verdi.

Rijan ve Daisy'nin dostluğu zaman geçtikçe ne hale gelirse gelsin, değişen zamanın hoş bir işaretiydi. Nüfusumuz hızla arttı, toplumumuzda giderek daha fazla insan yer aldı. Önceleri içine kapanık ve kapalı olan buz devleri yeni gelenleri memnuniyetle karşıladı. Her gün yeni aileler kuruluyor, devler insan eşler alıyordu.

Ve önyargısız gençlerden oluşan yeni bir nesil yetişiyordu. Devler ve insanlar yan yana yaşıyor, daha iyi bir dünya için çalışıyorlardı.

Karıma gülümsedim ve ona sessiz bir kutsama gönderdim. Ve her şey yolundaydı.

Okumaya devam edin

Buz Deviyle Evlen, paranormal, fantastik ve bilim kurgu romantizm yazarları tarafından size sunulan *Görücü* Usulü *Canavar Eşler* serisinin bir kitabıdır. Bu dünyayı ve mecazları sevdiyseniz, daha fazla buharlı görücü usulü evlilik canavar romantizm romanı için serinin diğer kitaplarını keşfedin.

Bu Serideki Kitaplar

Düzenlenmiş Canavar Eşler

Canavarlar, şekil değiştirenler ve uzaylılar için bir çöpçatanlık hizmeti olan Tapınak hizmete açıldı. Düzenlenmiş Canavar Eşler, en sevdiğiniz paranormal ve bilimkurgu romantizm yazarları tarafından yazılmış bir roman serisidir: Eden Ember, Layla Fae ve Cara Wylde.
Bu ateşli hikayelerin her birinde her şey var: sahiplenici bir erkek, kendini canavara feda etmeye hazır bir kadın kahraman, bolca baharat ve ayak parmaklarınızı kıvıracak bir sonsuza dek mutlu son!

Minotaur ile Evlen

Verimli topraklar ve dişiler vaadiyle baştan çıkarılmış Alia Terra'ya varıyorum.

Özlemle dolu, sadece benim için tatlı bir eş bulana kadar dinlenemem. Geceleri yatağımı ısıtacak, kavurucu güneşin altında uğruna servetimi inşa edeceğim birini.

Mükemmel bir eşle tanışmanın tek bir yolu vardır: Tapınak. Testi yapıyorum ve kaderimde olan kadın için müreffeh bir çiftlik kurmaya odaklanıyorum. Her şeyin en iyisine sahip olacak.

Bekleyiş uzun. Umudunu kaybedecek kadar uzun.

Ve sonra mektup geldi. Eşim alınmaya hazırdı ve ben de hemen yola çıktım. Artık beni hiçbir şey durduramaz.

Onu gördüğümde, kanım arzuyla yanıyor ve onu benim yapma içgüdüsü her şeyi gölgede bırakıyor. O değerli, mükemmel ve gerçek olamayacak kadar güzel. Hayal edebileceğim her şey onda var.

Onu asla bırakmayacağım. Vücudunun her santimi bana ait olana kadar onu şımartacağım, seveceğim ve okşayacağım. Başka hiçbir erkek onun nektarından içmeyecek. Başka hiç kimse onun tatlı derinliklerine dalmayacak.

Benim olanı talep edeceğim.

Kurt Adamla Evlen

Tek başına.

Etrafım sadık kurtlarımla çevrili olsa da kendimi yalnız ve terk edilmiş hissediyorum. Klanımın efsaneleri, eşi olmayan bir Alfa'nın zamanla solacağını ve daha güçlü bir kurt ona meydan okuyup tahttan indirene kadar zayıflığın ona bulaşacağını söyler.

Bunun olmasına izin veremem.

Eşimi çok uzaklarda aradım ve kendi türüm arasında bulamayınca insanların surlarla çevrili şehirlerine yöneldim. Güzel, doğurgan dişilerle doluydular ama hiçbiri eşim gibi kokmuyor ya da hissetmiyordu.

Deneyebileceğim son bir şey var. Tapınak. Basit bir kan alma işlemi beni kader eşimle eşleştirebilir mi? Buna inanmıyorum.

Onu görene kadar. O güzel, vahşi... O evcilleştirilemez. Kokusu bana bilmem gereken her şeyi

anlatıyor. O benim.

Bu Yazarın Kitapları

DRACO: Bir Ejderha Şefi Romantizmi

Patronum bir ejderha ve tadı sihir gibi.
Sakarım dediğimde şirinlik yapmıyorum. Takılıp düştüğüm, üzerime düşürdüğüm ve içine düştüğüm o kadar çok şey var ki, hala hayatta olmam bir mucize.
Peki nasıl oldu da bir restoranın mutfağında çalışmaya başladım? Hem de sıradan bir mutfakta değil. Kuşkonmaza takılan ya da gömleğine kahve döken insanlara tahammül edemeyen kötü şöhretli şef Draco Domanski tarafından işletiliyor.
Draco benim sakarlıklarıma katlanamıyor. Değerli mutfağına kaos tohumları ekerek, onun korkunç hoşnutsuzluğunun işaretlerini öğrenmeye başladım. Gözleri kıpkırmızı parlıyor. Burnundan dumanlar tütüyor. Kulağıma tehditler savururken kuyruğu bacağıma dolanıyor ve vücudumda nefis ürpertiler yaratıyor.
Ama onu ne kadar öfkelendirirsem öfkelendireyim, gitmeme izin vermiyor. Çok geçmeden, bana neden ihtiyacı olduğunu keşfediyorum. Diğer ağız sulandıran sırlarını da öğreniyorum: iki kat donanımlı olduğunu ve tadının cennet gibi olduğunu.
Draco tutkulu, inatçı ve... Ona aşık olamam. O benim patronum, bana sürekli Tavşan diyor ve dişleri beni ikiye bölebilir.
Eğer aramızdaki gerilimi görmezden gelirsem, ortadan kalkacaktır. Öyle değil mi?

Ork'un Gelini: Bir Canavar Romantizmi

Orklar ailemi öldürdü. Bize emirler yağdırıyor ve bizden istediklerini alıyorlar. Ve ben onların hükümdarlığına son vermeye kararlıyım. Bu yüzden vahşi gümüş gözlü ork beni köyümden alıp ork başkentine götüreceğini söylediğinde bu şansı değerlendirdim. Orkların arasında olmak ve onların İmparatoruna erişmek, insanlığı kurtarabilirim.

Sadece bir sorun var. Bu ork onun eşi olmamı istiyor. Yolculuk boyunca bana kur yapacağına söz veriyor, daha doğrusu tehdit ediyor. Ve orkların kur yapması çiçeklerle ve el ele tutuşmakla ilgili değildir. Bana arzusunu göstermekle ilgilidir. Sırrımı öğrenmemesi için ondan etkilenmiş gibi davranmalıyım.

Sorun şu ki... Rol yapmak zorunda değilim. En ölümcül düşmanıma aşık oluyorum.

BUNNY: Paskalya Erotika

Paskalya Tavşanı parçalanmış, sevimli bir şekilde bilgisiz... ve bana balını yedirmeye kararlı.
Bahçemdeki devetüyü yabancıyı gördüğümde, onun sadece hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşünüyorum. Romantizme aç bir dulum, bir şeyler görüyor olabilirim - özellikle de bir şeyler cennetsi bir şekilde devetüyü ise ve tavşan kulakları ve kabarık bir kuyruk topu ile donatılmışsa.
Onun gerçek olduğunu anladığımda artık çok geçti. Noel Baba'ya ve Diş Perisi'ne hala inanan

Derek onu gördü ve bahçemizde Paskalya Tavşanı hakkında her türlü soruyu soruyor.
Yabancının bize çikolata ve yumurta rüşveti verirken cevaplamaktan mutluluk duyduğu sorular

hediyeler. Ve sonunda onunla yalnız kaldığımda, ziyaretinin tesadüf olmadığı ortaya çıktı.
Benim için daha pek çok hediyesi var ve deneyimsizliği bana ihtiyacım olan her şeyi vermesine engel olmayacak. Erkeksi enerjisi, doymak bilmez merakı ve sarhoş edici lezzeti kısa sürede beni kendine bağladı. Ama Paskalya sona erdiğinde ne olacak?

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.